

12. STUDIJA

VELIKO PROROČANSTVO NAŠEG GOSPODINA

MAT. 24; MARKO 13; LUKA 21:5-36; 17:20-37

Važnost Ovog Proročanstva—Uvjeti i Tri Pitanja koja oni Izazivaju—Čuvajte se Lažnih Krista—Kratak Povijesni Pregled Osamnaest Stoljeća—Nevolja na Kraju Židovskog Doba i Ona Koja Dovršava Evanđeosko Doba, Pomiješano u Jeziku Svih Evanđelista—Gadost Opustošenja—Bježite u Gore—Oni sa Djecom, itd.—Prije Zime i Subote—Evo ga Ovdje! Evo ga Ondje! Ne Vjerujte im—Nevolja Tih Dana—Pomračenje Sunca i Mjeseca kao Znaci—Padanje Zvijezda—Također Simbolično Ispunjenje—Znak Sina Čovječjega—Što će Plemena Zemaljska Vidjeti—Drvo Smokve—„Ovaj Naraštaj“—Bdijte!—„Kao u Noinim danima, Oni nisu Znali“—Sjetite se Lotove Žene—Jedan Uzet Drugi Ostavljen—Izabrani će biti Sakupljeni k Istini—Sotonino Kućanstvo Razbijeno—Pripreme za Hranjenje Kućanstva Vjere.

NAŠ je Gospodin izrekao jedno od najznamenitijih proročanstava Svetog Pisma što se tiče „Vremena Kraja“—završne epohe ovog Evanđeoskog doba. Izgovorio ga je pred kraj svoje zemaljske službe, kada je nastojao pripremiti svoje učenike postupno za novo razdoblje, koje će u potpunosti započeti nakon tragedije na Kalvariji. On je želio da oni razumiju da ne mogu odmah očekivati časti i slave Kraljevstva, za koje je on bio obećao da će ga njegovi vjerni dijeliti s njim. Prije tih slava i blagoslova, trebaju doći kušnje i patnje. On, njihov gospodar, Kralj, mora biti odbačen od Izraela i biti razapet, u skladu s proročanskim objavama,

zatim će Izrael biti predan njihovim neprijateljima, i njihov će sveti grad i skupocjeni hram biti u potpunosti uništeni: štoviše, njegovi učenici ne smiju očekivati da budu iznad njihovog Gospodara, izuzeti od prijekora i patnji koje su pale na njega; nego da će vjernost njemu i njegovim učenjima prouzročiti da oni budu omraženi od svih ljudi zbog njega; ali da će na koncu, nakon mnogo nevolje, oni vjerni do smrti biti nagrađeni, kada on bude ponovno došao da ih primi i da dijele njegovu slavu.

Učenje o tome naš je Gospodin čuvao sve do pred kraj svoje službe. Isprva su učenici bili skloni buniti se protiv toga, i inzistirati (kao neki danas) da Gospodinova stvar mora osvojiti svijet, kao rezultat njihovog propovijedanja; i Petar je bio otišao toliko daleko da je izrazio neslaganje s našim Gospodinom, rekavši, „Bože sačuvaj, Gospodine! Ne, to [smrt i raspršivanje tvog naroda i pobjeda zla općenito] se tebi ne smije dogoditi!“ (Mat. 16:22; Marko 8:31,32) Međutim naš je Gospodin ozbiljno prekorio Petra; i čini se da su svi učenici postupno prihvatili shvaćanje da ima proći još dosta vremena do slave Kraljevstva, i da Gospodar mora otići, i kada ode, poslati Utješitelja, svetog Duha, da ih vodi i čuva sve dok on ponovno ne dođe u slavi Očevog Kraljevstva.

S tim stavom uma i sa Gospodinovom zadnjom izjavom s obzirom na hram, koja je još zvonila u njihovim ušima, učenici su tražili od Gospodara određenu informaciju o tim stvarima koje još nisu bile jasne u njihovim mislima.

Tri Pitanja

„Dok je sjedio na Maslinskoj gori, učenici su mu pristupili nasamo i rekli mu: Kaži nam (1) kada će to [uništenje Hrama

itd.] biti i (2) što će biti znak tvoje prisutnosti* i (3) svršetka ovog poretka [doba]?“ (Mat. 24:3)

Nedvojbeno je da su pitanja i okolnosti bili od božanske providnosti; jer proročanstvo je sigurno značilo više za uputu Božjeg naroda koji živi u ovom vrijeme „žetve,“ nego za one koji su postavili pitanja. Proučavajući ovo proročanstvo veoma je važno zadržati na umu pitanja na koja je došao nadahnuti odgovor. Sva tri Evanđelista, Matej, Marko i Luka izvještavaju o proročanstvu gotovo identično; ali budući da je Matejev izvještaj najpotpuniji i poredan po redosljedu, mi slijedimo njegovu naraciju općenito, iznoseći bilo koje promjene zapažene u drugim izvještajima.

Pazite se Lažnih Krista

„Pazite da vas tko ne zavede! Mnogi će doista doći u moje ime i govoriti: 'Ja sam Krist!' I mnoge će zavesti.“ (Mat. 24:4,5)

Gamalijel u svom govoru na kojeg je ukazano u Djelima 5:36,37 spominje dvojicu od tih lažnih Krista; i povijest nam govori o nekoliko drugih koji su zaveli mnogo Židova. Najznačajniji među njima bio je Sabbathai Levi, iz Smirne, koji se je objavio Mesijom 1648 A.D. Sabbathai Levi je sam sebe nazvao „Prvorođenim Sinom Božjim, Mesijom, Spasiteljem Izraela,“ i obećao je obnovu kraljevstva i napretka. Sabbathai, je kažu povjesničari, „prevladao tamo [u Smirni] do tolike mjere da su neki od njegovih sljedbenika proricali i padali u čudne ekstaze: četiri stotine muškaraca i žena proricalo je o njegovom rastućem kraljevstvu.“

Ljudi su se neko vrijeme ponašali kao oni opsjednuti sa duhovima; neki su padali u transeve, pjena im je izlazila iz usta, pripovijedali su o svom budućem napretku, svojim vizijama o

*Grčka riječ *parousia*, koja je ovdje upotrijebljena, uvijek označava *prisutnost*, a ne *dolazak*. Vidi Prijevod Novi Svijet; također *Emphatic Diaglott*.

Lavu iz Jude, i pobjedama Sabbathaija.“ To je nesumnjivo bilo Sotonina krivotvorina ispunjenja Joelovog proročanstva (2:29)—krivotvorina svetog Duha kojoj svjedočimo i u vjerskim probuđenjima našeg suvremenog doba. Sveukupno, vjerojatno se je pojavilo pedeset ili više lažnih Krista, muških i ženskih, i mnogi od njih nedvojbeno mahniti—ospjedniti sa zlim duhovima. Međutim ni za jednog od njih niti za sve zajedno, ne može biti rečeno da su „zaveli mnoge.“ Međutim naš nas Gospodin ovdje upozorava na takvu vrstu koja „zavodi mnoge,“ i opet, kasnije u svom proročanstvu, u kojemu ćemo posebno razmotriti antikriste koji su zaveli mnoge.

Povijest Osamnaest Stolje a Ukratko Prore ena

—Mat. 24:6-13; Marko 13:7-13; Luka 21:9-19—

„A čut ćete za ratove i za glasove [prijetnje, spletke] o ratovima. Pazite, ne uznemirujte se. Doista treba da se to dogodi, ali to još nije svršetak. Narod će ustati protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva; bit će gladi i potresa po raznim mjestima. Ali sve je to samo početak trudova.“ (Mat. 24:6-8)

Naš je Gospodin tako ukratko sazeo svjetovnu povijest, i poučio učenike da ne očekuju prebrzo njegov drugi dolazak i slavno Kraljevstvo. I kako prikladno: povijest svijeta je upravo bila takva—izvještaj o ratovima, spletkama, gladima i pošastima—ništa manje. Naš Gospodin odvaja povijest prave Crkve i navodi ju sa sličnom kratkoćom, ovako:

„Tada [tijekom tog istog razdoblja, Evanđeoskog Doba] će vas predavati na muke i ubijati vas. I svi će vas narodi zamrziti zbog imena moga. Mnogi će se tada [tijekom tog istog razdoblja] sablazniti, izdavati će jedni druge i mrziti se među sobom. Ustat će mnogi lažni proroci [učitelji] i mnoge zavesti. Razmahat će se bezakonje i ohladnjeti ljubav mnogih.“ (Mat. 24:9-13)

Bi li u svijetlu povijesti bilo moguće prikazati kurs Božje prave Crkve u manje riječi? Sigurno ne. Sličnost je savršena. „Tko god će živjeti pobožno bit će progonjen,“ Apostolova je objava; i tko god nije imao udjela u tome ima svaki razlog za sumnju u svoj odnos sa Bogom kao sina. (Hebr. 12:8) I tako je i sa Crkvom kao cjelinom, kada nije bila progonjena od klasa Išmaela i Ezava, bilo je to zbog toga što je bila toliko mnogo puna duha svijeta ili joj je toliko mnogo „ohladjela ljubav“ prema Gospodinu i njegovoj istini da nisu bili dostojni progonstva. Međutim sudeći po tom istom standardu, i po proročanstvu našeg Gospodina, postojala je nekolicina vjernih sve do smrti kroz cijelo ovo Evanđeosko doba—„malo stado.“

Svijetom Rašireno Svjedo enje Evan elja

—Mat. 24:14; Marko 13:10—

„I propovijedat će se ovo evanđelje Kraljevstva po svem svijetu za svjedočanstvo svim narodima. Tada će doći svršetak.“

Ovdje je naš Gospodin opet pokazao učenicima da je kraj doba bio dalje nego su oni pretpostavljali; da poruka o njegovom Kraljevstvu treba biti dobra vijest, ne samo Izraelu, nego svim narodima. Međutim to ne podrazumijeva da će drugi narodi primiti evanđelje koje je Izrael odbacio. Umjesto toga, mi bi smo trebali očekivati upravo ono što vidimo, da kao što je bog ovog svijeta oslijepio Izrael, da će on tako oslijepiti veliku većinu drugih naroda, i spriječiti ih da ne vide u Kristu moć Božju i mudrost Božju—i tako je i bilo. (1. Kor. 1:24) Ako je samo ostatak Izraela (koji je bio posebno obučen kroz stoljeća pod Zakonom) bio pronađen dostojnim biti „kraljevskim svećenstvom,“ što se uopće može očekivati od poganskih naroda, koji su dugo bili „bez Boga i ne imajući nadu“?

Dobro je da pažljivo zapazimo riječi našeg Gospodina—da evanđelje nije trebalo biti propovijedano narodima *da ih obrati*, nego kao *svjedo anstvo narodima*, i da pozove, i usavrši, i sakupi iz svih naroda „izabrane.“ Kasnije će „izabrani,“ kao Kraljevstvo, blagosloviti narode, otvarajući njihove gluhe uši za evanđelje, i njihove slijepe oči za Istinito Svjetlo.

To je *svjedo anstvo* već bilo dano: riječ Gospodinova, evanđelje Kraljevstva, bila je objavljena svakom narodu na zemlji. Svaki je pojedinac nije bio čuo; ali to nije ni objavljeno u proročanstvu. To je trebala biti, i bila je, objava nacijama. *I kraj je došao!* „Žetva je *svršetak svijeta*,“ objasnio je naš Gospodin. (Mat. 13:39) Neki su bili skloni raspitivati se oko toga da li se je ovo predviđanje još ispunilo, jer misionari koji su otišli u poganske zemlje općenito su znali vrlo malo o dobroj vijesti koju je naš Gospodin posebno naznačio—„dobra vijest o *Kraljevstvu*.“ Ali mi odgovaramo, tiskana evanđelja Mateja, Marka i Luke otišla su k njima prepuna dobrih vijesti o Kraljevstvu, baš kao što ih mi imamo.

Tako je naš Gospodin ukratko sažeo osamnaest stoljeća kušnji i progonstava svoje Crkve, i plod njihovog truda u uspješnom svjedočenju svim narodima, i požurio odgovoriti na važno pitanje kako će živi znati za vrijeme i činjenicu njegove druge prisutnosti. On je zanemario pitanje što se tiče toga kada će kamenje hrama biti porušeno, kako oni ne bi povezali taj događaj sa njegovim *drugim dolaskom*, i zato što je on želio povezati nevolju prirodnog Izraela u rušenju njihovog poretka sa nevoljom nominalnog duhovnog Izraela na kraju ovog doba, kao predsluku i njeno ispunjenje.

Očigledno je bila namjera s Božje strane, premda neznano Evanđelistima, da je izvještaj o proročanstvu našeg

Gospodina u ovom trenutku bio dan na parče—jedan dio ovdje, drugi ondje; ovdje ukazivanje na predodžbenu nevolju predodžbenog Izraela na kraju predodžbene žetve, tamo ukazivanje na sličnu premda mnogo općenitiju i veću nevolju na kraju ovog doba koja je došla na Izrael u protuslici—tzv. Kršćanstvo. Proroci su uistinu bili objavili o našem Gospodinu da je on otvarao svoja usta u usporedbama i alegorijama, ali „bez usporedbe im nije govorio.“ Ipak u skladu sa božanskom namjerom, alegorije i usporedbe sada postaju svijetle svima čije su oči bile pomazane sa istinskom očnom pomašću.

Nevolja na Kraju Židovskog Doba

Lukin izvještaj o nevolji na tjelesnom Izraelu kojoj je vrhunac bio 70 A.D., je najjasniji, pa ga uvodimo ovdje:

„Kad ugledate da vojska opkoljuje Jeruzalem, tada znajte: približilo se njegovo opustošenje. Koji se tada zateknu u Judeji, neka bježe u gore; a koji u Gradu, neka ga napuste; koji pak po poljima, neka se u nj ne vraćaju jer to su dani odmazde, da se ispuni sve što je pisano. "Jao trudnicama i dojiljama u one dane jer bit će jad velik na zemlji i gnjev nad *ovim narodom*. Padat će od oštrice mača, odvodit će ih kao roblje po svim narodima. I Jeruzalem će gaziti pogani sve dok se ne navrše vremena pogana.“ (Luka 21:20-24)

Ovaj dio proročanstva našeg Gospodina očito se odnosi na događaje na tjelesnom Izraelu; i povijest nam govori da je u svakoj pojedinosti bilo točno ispunjeno u potresnim scenama s kojima su Židovsko doba i poredak došli kraju. „Jer to su dani odmazde, da se ispuni sve što je pisano.“

Međutim riječi našeg Gospodina koje su citirali Matej i Marko razlikuju se od gore navedenog, i očito se primjenjuju na nevolju na duhovnom Izraelu na kraju Evanđeoskog doba. Naš je Gospodin nedvojbeno izgovorio obje izjave, ali Evanđelisti ne znajući za dvije žetve i dva vremena nevolje, nego uzimajući ih u obzir praktički kao ponavljanja nisu zabilježili obje izjave—Gospodin je tako utjecao na stvari, u svrhu pokrivanja ili skrivanja činjenica što se tiče ove žetve sve dok ne dođe pravo vrijeme za njeno otkrivanje.

Nevolja na Kraju Evanđeoskog Doba

Matejev i Markov izvještaj su ovdje gotovo identični. Matej kaže:

„Kada dakle vidite da grozota pustoši, po proroštvu Daniela proroka, stoluje na svetome mjestu—tko čita, neka razumije: koji se tada zateknu u Judeji, neka bježe u gore; tko bude na krovu, neka ne silazi uzeti što iz kuće; i tko bude u polju, neka se ne okreće natrag da uzme haljinu! "A jao trudnicama i dojiljama u one dane! "I molite da bijeg vaš ne bude zimi ili subotom jer tada će biti velika tjeskoba kakve ne bijaše od početka svijeta sve do sada, a neće je ni biti. "I kad se ne bi skratili dani oni, nitko se ne bi spasio. No poradi izabranih skratit će se dani oni.“ (Mat. 24:15-22; Marko 13:14-20)

Četiri točke u ovoj pripovijesti pokazuju da dok je mogla imati predodžbenu primjenu u nevolji na kraju Židovskog doba, njena stvarna ili najvažnija primjena pripada nevolji s kojom Evanđeosko doba završava. (1) Ukazivanje na „grozotu pustoši“ spomenutu u Danijelovom proročanstvu. (2) Izjava da će nevolja biti *najteža* koju je svijet ikada doživio ili će ju ikada doživjeti. (3) Da ako se pokolj ne skрати *nijedno tijelo ne bi bilo*

spašeno. (4) Kontekst u nastavku neupitno opisuje događaje na kraju Evanđeoskog doba—događaji koji ne mogu biti primijenjeni na kraj ili žetvu Židovskog doba, i nisu tada ispunjeni. Dvije od ovih točaka zaslužuju posebno razmatranje.

Prorok Danijel (9:27) bilježi da nakon što Mesija bude „odsječen“ u sred sedamdesetog tjedna saveza naklonosti, on, uspostavljajući veće žrtve pomirenja, bude prouzročio da prestanu žrtve i žrtvovanja Zakona: i da tada, *budu i da budu prevladavale gadošti, on bude izlio uništenje na pustoš* (odbačeni narod), *kao što je Bog prethodno bio objavio.*

Sve je to imalo svoje ispunjenje u uništenju poretka tjelesnog Izraela. Od vremena kada je naš Gospodin rekao, „Evo, *napuštena* vam kuća.“—„Doista, kažem vam, odsada me nećete vidjeti dok ne reknete: Blagoslovljen Onaj koji dolazi u ime Gospodnje,“ njihova je religija postala gadošću, ispraznom formom, znak njihovog odbacivanja *jedine žrtve* za grijehе koju je Bog pribavio; i počivajući pod prokletstvom koje su prizvali na sebe (sljepoća—Mat. 27:25), njihov pravac prema uništenju bio je brz, kao što je Bog bio odlučio i prorekao.

Međutim Danijelovo proročanstvo ima mnogo toga za reći o *Grozoti Pustoši* u nominalnom duhovnom Izraelu; koja je bila reprezentativno kao Papinstvo postavljena na položaj moći, i koja je izvršila veliki i ubitačan učinak duhovnog pustošenja u duhovnoj kući ili hramu Božjem, Kristovoj Crkvi. Taj grozni sistem zablude trebao se je nastaviti sve do čišćenja klase svetišta; i preko toga je trebao uvelike napredovati i voditi mnoge u nominalnom duhovnom Izraelu da odbace *otkupnu žrtvu*, danu jednom zauvijek; i rezultat njegovog sve više rastućeg utjecaja bio bi opustošenje odbačenog tzv. Kršćanstva. (Vidi Dan. 11:31; 12:11; i STUDIJE SVETOG PISMA, Svezak 3, Poglavlje 4.

Velika grozota pustoši čiji temelj počiva u doktrini Mise (koja zamjenjuje ljudske predstave za veliku žrtvu Kalvarije, za očišćenje grijeha) sada je bila nadopunjena sa teorijama samo-pomirenja, i tih rasprostranjenih gadosti koje imaju potporu takvih utjecaja i lažnih argumenata kao da će zvesti mnoge—„da, bude li moguće, zavedu i same izabrane,“ i budu prethodnica uništenja tzv. Kršćanstva.

Gledajući unatrag mi u tome vidimo daljnji paralelizam između kraja Židovske žetve i kraja Evandeoske žetve. To što je tjelesni Izrael odbacio prave žrtve za grijeha, i njihovo zadržavanje predodžbenih žrtava koje više nisu bile prihvatljive Bogu, nego gadosti, bilo je važno u povezanosti s njihovim nacionalnim i crkvenim padom. Stoga su i ovdje, odbacivanje učenja o *otkupnini* i prihvaćanje bilo misa ili dobrih djela ili pokore, gadost u Božjim očima kao važna stvar u povezanosti sa padom tzv. Kršćanstva, civilnog i crkvenog.

Kao što je već istaknuto grozota pustoši koja je oskvrnula Božje sveto mjesto ili pravi hram, Ckruvu, bila je papinska, ugaoni kamen koje je bogohulno učenje o Misi. Grozota, oskvrnuće i pustoš su stari; ali toliko je bila velika tmina zablude tijekom prošlih stoljeća da ju je nekolicina, ako i itko, mogla *vidjeti*. Da čak ni Reformatori nisu gledali na Misu kao na grozotu, očito je: jer premda Engleska Crkva u svojim Člancima poriče moć svećenika da stvore Krista iz kruha i vina, da bi ga iznova žrtvovali, ipak mi nemamo nagovještaj da su oni uviđali grozotu te grešne prakse. I Luter, premda pun osude za mnoge Papinske grijeha i lažnosti, nije *uvi ao* da je Misa velika grozota pustoši. Baš naprotiv, po svom povratku u svoju crkvu nakon svog

boravka u dvorcu Wartburg, našavši da su Misa, isto tako kao i likovi i svijeće, bili obustavljeni, budući da su bili bez Biblijskog ovlaštenja, Luter je ponovno uspostavio Misu.

S obzirom na to postoji veliki značaj u riječima našeg Gospodina—„Kada, dakle, *ugledate* grozotu pustoši, prorečenu po proroku Danijelu (tko čita, neka razumije), neka tada oni koji budu u Judeji bježe u gore.“ Ovdje moramo imati na umu paralelizam između dvije žetve, dva vremena nevolje i dva bijega; i moramo uzeti u obzir da Judeja predstavlja tzv. Kršćanstvo danas.

Grčka riječ prevedena sa „gore“ može biti sa jednakom ili većom ispravnosti prevedena u jednini—gora: i tako je prevedena u većini slučajeva u Općoj Verziji. Zaista, *bijeg iz Judeje* (doslovno) bilo u goru ili mnoge gore čini se neobičnim budući da je Judeja u stvari bila „brdovita zemlja,“ i Jeruzalem je opisan da je postavljen na vrh gora. Međutim primijeniti riječi našeg Gospodina na sadašnje vrijeme, i na njegov narod u tzv. Kršćanstvu, koji sada, u svjetlu sadašnje istine, *vidi* kako Grozota stoji tamo gdje ne bi smjela—na svetom mjestu—umjesto prave žrtve, vrlo je jednostavna stvar. Oni bi odmah trebali bježati od utjecaja grozote i iz sistema koji se lažno naziva da je Kristovo kraljevstvo (gora), ka pravoj gori ili Kraljevstvu, koje Krist sada nakon što se je vratio uspostavlja u slavi i moći.

Ali napustiti tzv. Kršćanstvo, odbacujući njihove hramove, njihov izvanjski oblik pobožnosti, njegove društvene čari, njihova laskanja i počasti, i biti odvažan na njihove optužbe i prokletstva i njihove različite ovlasti bojkota, i bježati k Gospodinu i pravom Kraljevstvu, odbačenom, zanemarenom i zanijekanom od svjetovno mudrih i svjetovno dobrih,

zasigurno je popriličan bijeg, prilično putovanje; i malo će ih osim „svetih“ uopće pomisliti i započeti ga. Gospodin je opisao teškoće puta na način koji bi izgledao pretjeranim i suprotno njegovom uobičajenom stilu ako bi bilo primjenjivo samo na fizičke patnje vjernika koji su pobjegli iz Judeje na kraju Židovske žetve: nego su te riječi očito prikladne za duhovni bijeg i kušnje ovog vremena žetve. Jednom riječju, ova zapovijed o bijegu, i opis njegovih poteškoća, može se jedino ispravno razumjeti u povezanosti sa zapovijedi iz Otkrivenja (18:4), „Izidite iz nje, narode moj, da vas ne zadese zla njezina te ne budete suzajedničari grijeha njezinih!“

„Izi ite iz nje, narode moj“

„Tko bude na krovu, neka ne silazi uzeti što iz kuće; i tko bude u polju, neka se ne okreće natrag da uzme haljinu!“ (Mat. 24:17,18)

Ove izjave ukazuju na ispravnost žurbe u bijegu iz „Babilona,“ čim svatko *uvidi* grozotu pustoši. Gospodinova je riječ, da će svako odugovlačenje ili pregovaranje ili ljudsko rasuđivanje biti opasno: nema vremena za gubljenje *za poslušati* čim on prouzroči da vidimo grozotu Babilona, i njegovu vezu sa svima koji se zovu njegovim imenom. Jao! Koliko ih mnogo nije poslušalo Gospodarevu riječ, i zbog toga su si dozvolili da im ruke i noge budu vezani, tako da je sada bijeg gotovo nemoguć. Ali Gospodar kaže, „Ovce moje slušaju moj glas i idu za mnom.“

Postoji daljnja pouka u ovim recima: oni pokazuju da su neki od Gospodinovog naroda na jednom mjestu ili stanju, a drugi na drugom. Neki su na „polju“; to jest u svijetu izvan svih ljudskih organizacija: takvi ne bi trebali smatrati ispravnim najprije se pridružiti nominalnim crkvama; nego bi

koristeći svoju slobodu trebali bježati iz svog položaja u svijetu, da postanu jedno s Gospodinom kao članovi njegovog Kraljevstva—gore.

Neki od Gospodinovog naroda su u kućama ili crkvenim sistemima, Babilona—ali, kao što je ovdje naznačeno, oni su općenito sveci koji su na krovu kuće, koji imaju uzvišeniji život i iskustvo i vjeru od običnih nominalnih članova crkava. Oni u svom bijegu ne trebaju silaziti dolje u kuću (nominalne crkvene sisteme) u nastojanju da ponesu sa sobom svoje „stvari“; njihove vrijednosti po ljudskoj procjeni, kao što su titule, počasti, poštovanje, pohvale dobrog i hvale vrijednog položaja, itd., nego trebaju *napustiti sve* zbog Krista, i bježati u pravo Kraljevstvo.

Poteško e kod Bijega

"A jao trudnicama i dojiljama u one dane!" (Mat. 24:19)

Postoje duhovne „bebe,“ isto tako kao i tjelesne bebe, i kopilad isto tako kao i sinovi. Apostol Pavao opisuje svoje zanimanje za evanđeosko djelo kao ono majke koja trpi porođajne muke. On kaže, „dječice moja, koju [zbog] ponovno u trudovima rađam dok se Krist ne oblikuje u vama.“ (Gal. 4:19) Slično tome su i svi vjerni sluge Krista, gorljivi radnici za duše, takvi koji su u ovom tekstu opisani kao „trudnice.“ Duhovno trudništvo po apostolskom primjeru najčasnija je služba, i privlači pažnju nekih od Božje najodanije djece. Ali, nažalost, želja Abrahama i Sare da pomognu ispuniti Božja obećanja vodila je do neovlaštene *metode*, i proizvela klasu Išmaela, koji je, budući rođen po tijelu, progonio sjeme koje je bilo zakonito rođeno, tako je i sa mnogima od tih koji su sada „trudnice“; oni pomažu proizvesti nezakonitu „djecu Božju.“ Međutim, svi bi trebali imati na umu, da se mogu koristiti

jedino zakonita sredstva: sva Božja djeca začeta su riječju i duhom istine, a ne ljudskom teorijom i duhom svijeta.

Lažna gledišta o božanskom planu (pretpostavka da će svi izuzev izabrane Crkve biti vječno mučeni) su u nekima utoliko potaknula želje da rode „djecu“ pa su pribjegli različitim ljudskim sredstvima da ih začnu—previđajući činjenicu da su svi koji nisu „začeti od Boga,“ svi koji nisu začeti „riječju istine“—(ne samo slovom Riječi, nego „začeti duhom“ istine), lažni, i da ih Bog ne smatra sinovima i ne ophodi se s njima kao s takvima. (Hebr. 12:8) Kao posljedica današnja nominalna Crkva „pravi se važna u tijelu“—brojčano, financijski, intelektualno—i ima mnogo „izvanjske pobožnosti“ bez njenog pravog duha i moći da kontrolira srce. Puna je „beba,“ neki su zaista bebe u Kristu, ali mnogi su, mnoga kopilad, ne sinovi Božji; začeti zabludom umjesto istinom—„kukolj.“ I stalni je napor izroditi *sve više ak* od lažnog potomstva—nadajući se da će ih tako spasiti od vječnog mučenja, nepravedne osude navodno nemilosrdnog Boga.

Jao! Kako je teško toj dragoj djeci Božjoj koja su tako simbolično, po Spasiteljevim riječima, „trudnice,“ pobjeći iz nominalnog crkvenog sistema s njegovom mnogobrojnom mašinerijom za lažno i brzo začće, koja su naučili slaviti i hvaliti se s njima. Da, biti će teško za takve napustiti sve i pobjeći k Gospodinu i njegovoj gori (Kraljevstvu). Biti će im teško vjerovati da je Gospodin doista dobar i pravedan i milosrdan, i da on ima milostivi plan koji pruža potpunu mogućnost za svakog člana Adamove rase—sve koji su otkupljeni velikom „otkupninom za sve.“

Klasa koja „doji“ u tim danima također se sastoji od mnoge plemenite, dobre, dobronamjerne djece Božje. Ona uključuje mnoge svećenike i učitelje u Nedjeljnim školama—čije se

vjersko djelo sastoji od davanja „mlijeka“; međutim ne uvijek „čistog mlijeka Riječi,“ jer ono je općenito razvodnjeno i pokvareno s tradicijom, filozofijom, i opijatima svjetovne mudrosti, što drži njihove „bebe“ pitomima, pospanima, „dobra“; i sprečava *njihov rast u spoznaji* i milosti, koje su oni počeli smatrati opasnim.

Nekolicina od tih učitelja zaista nastoje dati „čisto mlijeko Riječi“ kako bi njihove „bebe“ mogle uzrasti i naučiti jesti i primati jaču hranu i doći do zrelosti u Kristu, ali opetovani eksperimenti oni kažu dokazuju im da se većina njihovih „beba,“ neće složiti sa „čistim mlijekom riječi“; i stoga oni smatraju dužnošću razvodnjavati mlijeko kako njihove „bebe“ ne bi obolile i umrle. E da, oni ne shvaćaju da većina njihovih „beba,“ kako nisu začete duhom istine, nikada neće biti u stanju primiti *duhovno* „mlijeko“; zato što „naravan čovjek ne prima ono što je od Duha Božjega, i ne može to spoznati, jer treba duhovno prosuđivati.“ (1. Kor. 2:14,12) Niti oni uviđaju da je taj propust da prave razliku *izgladnjivanje*, usporavanje rasta, i trovanje pravih duhovnih „beba“ koje su pod njihovom skrbi—koji bi „do sad trebali već biti učitelji.“ (Hebr. 5:12)

Toliko mnogo od te klase koji su prava djeca Božja čuti će poziv, „Izađite iz nje narode moj,“ i također će imati poteškoće u ovo vrijeme. Kada spoznaju sadašnju istinu oni se neće samo bojati dati je onima pod svojom skrbi, nego će se također bojati postupati i sami po njoj, da ne bi tako izgubili svoje dužnosti. Oni će se bojati bježati u ovo vrijeme; shvaćajući da bi samo nekolicina od njihovih „beba“ bila u stanju ili voljni pridružiti im se u bijegu; i zaista samo će duhovni biti u stanju izdržati teško iskušenje. Neki će proći kroz krizu u sigurnosti kao „pobjednici“; dok će drugi, ustrašeni, biti ostavljeni proći kroz veliku nevolju.

Bježi prije Zime

„Molite se, da ne padne bijeg vaš u zimu ili u subotu! Tada će biti nevolja velika, kakva nije bila od postanja svijeta do sada, niti će biti. I kad se ne bi skratili oni dani ni jedan se čovjek ne bi spasio. Ali zbog [kroz] izabраниh skratit će se dani oni.“ (Mat. 24:20-22)

Ovo sakupljanje Crkve odvija se u onome što je nazvano vrijeme „žetve,“ na kraju ljetnog vremena milosti. Naš je Gospodin objasnio (Mat. 13:30,37-43) da u ovoj žetvi on bude sakupio svoju pšenicu u žitnicu i spalio kukolj u velikom vremenu nevolje koja slijedi. Još uvijek je običaj u nekim provincijama ostaviti izgorjelo smeće sve do zime. Mi razumijemo da naš Gospodin misli, da mi trebamo tražiti pomoć i snagu da umaknemo iz Babilona prije zime njene nevolje koja dolazi na nju.

Trebamo imati na umu da trebaju biti dvije klase pšenice koje su spašene u ovoj žetvi—suprotno onome što je u prirodi. (1) „Pobjednici,“ vjerni i žurno poslušni koji su izašli prije „zime“ i koje se „našlo dostojnima umaknuti svemu tome što se ima dogoditi.“ (Luka 21:36) (2) Ona lojalna, ali ne žurno poslušna djeca Božja, svladana, koji imaju revnost ali ne u skladu sa spoznajom, i koji su manje ili više onečišćeni sa duhom svijeta.

Tima će se pomoći da izađu iz Babilona kada ona bude padala, i bježati će u zimu, govoreći riječima Proroka, „Žetva prođe, minu ljeto [zima je došla], a mi nismo spašeni!“ (Jer. 8:20) Gospodin veoma milostivo nagovještava da će svi takvi uistinu lojalni na koncu „izaći iz velike nevolje“ i biti pred prijestoljem (ne na prijestolju sa „malim stadom“ koje će naslijediti Kraljevstvo kao sunasljednici s Kristom), opravši svoje haljine u krvi Janjeta. (Otkr. 7:14,15) Molimo se, i trudimo

se u skladu s time, da pobjegnemo prije nego dođe „zima“ nevolje.

Mi se trebamo moliti i nastojati oko toga da naš bijeg ne bude čak ni u Subotu. Što to znači? Ne Sedmi dan tjedna, niti Prvi dan; jer „mlađaci i subote“ sigurno se ne bi pokazali nikakvom preprekom Kršćanima u bilo kojem fizičkom bijegu. (Kol. 2:16) Subota na koju se tu misli je veliki Sabatni dan—Milenij, Sedmo tisućljeće. Ako smo započeli naš bijeg prije nego je on počeo kronološki, toliko je povoljnije: i što dublje zalazimo u njega mnogo će teže biti osloboditi se i napustiti Babilon, upravo u vrijeme kada mu najviše treba i moli za našu pomoć da ga podržimo. Međutim Bog je odlučio da Babilon mora pasti, i nikakva moć to ne može spriječiti: i nitko tko uviđa koliko je nesavršeno njeno djelo, i koliko će dobro i milostivo biti Gospodinovo djelo nakon što je ona uklonjena i prava Crkva proslavljena, neće željeti spriječiti Gospodinovo djelo ni na jedan trenutak.

Velika nevolja tog vremena „zime“ biti će bez presedana; i jamstvo je našeg Gospodina, da ništa što je ikada došlo na ovaj svijet ili će ikada doći se ne može usporediti s njome. To jasno poistovjećuje njegov jezik s nevoljom na kraju ovog Evanđeoskog doba o kojemu prorok kaže, „U ono vrijeme podignut će se [preuzeti vlast] Mihael [Krist],...Bit će vrijeme tjeskobe, kakve nije bilo nikada, otkako je naroda, do onoga vremena.“ (Dan. 12:1) To ga također poistovjećuje sa razdobljem koje je spomenuto u Otkrivenju (11:17,18) kada „su se narodi gnjevili i došla je srdžba tvoja i vrijeme mrtvih, da im se sudi.“ Toliko će velika biti ta nevolja da ako ju neka intervenirajuća sila ne bi skratila cijela bi rasa na koncu bila istrijebljena. Međutim Bog je pripremio intervenirajuću silu—Svoje Kraljevstvo, Krista i njegovu Crkvu—„izabrane.“ Izabrani će intervenirati u pravi čas i dovesti u red konfuziju na zemlji.

Lažni Mesije i Lažni U itelji

„Ako vam *tada* tko rekne: `Gle, evo Krista!` ili: `Eno ga!` - ne povjerujte! Ustat će, doista, lažni kristi i lažni proroci i iznijeti znamenja velika i čudesa da, bude li moguće, zavedu i izabrane. "Eto, proreкао sam vam.“ (Mat. 24:23-25)

Prevaranti koji su ovdje opisani sigurno nisu fanatici koji su s vremena na vrijeme tvrdili da su Krist i koji su zaveli nekolicinu koji imaju bilo koji stupanj zdravog razuma i prosudbe. Mi smo već ukazali na Antikrista, velikog prevaranta, Papinstvo,* koji je stoljećima sjedio u duhovnom hramu, pokazujući se kao jedini Kristov predstavnik—njegov namjesnik—u vezi kojega je naš Gospodin točno proreкао, da će ga cijeli svijet slijediti, *izuzev* onih čija su imena zapisana u Janjetovoj knjizi života. (Otkr. 13:8) Slično tome, Engleska Crkva nije samo crkva ili „tijelo“ nego ima za svoju glavu civilnog suverena, Kraljicu. Grko Katolička Crkva vrlo slično, premda ne tako naročito, ima za svoju glavu Ruskog Cara—koji ipak iskazuje više moći. Ako je Papinstvo Antikrist, pseudo ili lažni Krist, nisu li i druga lažna tijela sa lažnim glavama također lažni Kristi, ili Antikristi—koliko god mnogo ili malo Božjih pravih svetaca moglo biti u njima?

Različite Protestantske denominacije, iako oni ne priznaju nikoju drugu glavu osim Krista, ipak oni pretvaraju svoje Sinode, Konferencije i Vijeća u *glave*, od kojih uzimaju svoje zakone, običaje, i ispovijedanja vjere, umjesto od samo jedne glave jedne prave Crkve.

Tijekom dužeg vremenskog razdoblja i u većoj ili manjoj mjeri ti su ljudski sistemi toliko krivotvorili pravog Mesiju (glavu i tijelo) kako bi djelomično zaveli mnoge. Međutim

*Svezak 2, Pogl. 9

sada u roku samo jednog stoljeća te su prijevare propale. Nekolicina Prezbiterijanaca, ako i ikoji, sada vjeruju da je njihova crkva jedina prava Crkva; niti Metodisti, Baptisti, Luterani i drugi tako misle o svojim sistemima; pa čak i Anglikanci, Grko i Rimo Katolici oslobađaju se od zablude da je njihova crkva jedina prava, izvan koje nema nijednog od izabranih. Međutim u proročanstvu kojeg sada razmatramo naš nas Gospodin upozorava na opasnost od lažnih Krista „tada“—to jest *sada*. U skladu s time mi nalazimo u Otkrivenju (13:14-18) proročanstvo o posebnoj kombinaciji utjecaja s kojim će Protestantske denominacije biti ujedinjene i, premda odvojeni, ipak biti dovedeni u suradnju s Papinstvom, na način koji će oboma dati povećane ovlasti, i zvesti mnoge da počnu pretpostavljati da će ta nova kombinacija biti Božji instrument za izvršenje djela prorečenog za Mesiju—i da su oni stoga njegov predstavnik.

„Sunce Pravednosti e Granuti“

„Reknu li vam dakle: `Evo, u pustinji je!`, ne izlazite; `Evo ga u ložnicama!`, ne vjerujte. Jer kao što munja [Sunce] izlazi od istoka i bljesne do zapada, tako će biti i s dolaskom [prisutnost, Grčki parousia] Sina Čovječjega.“ (Mat. 24:26,27)

Nije samo naš Gospodin posvjedočio o tim velikim zabludama, „djelotvornim zabludama“ Sotoninim, nego također i Apostol Pavao. (2. Sol. 2:10-12) Da je bilo precizno prorečeno kakav će oblik te prijevare poprimiti, to bi u nekoj mjeri ometalo njihovu zavodničku moć. Bog dopušta te prijevare upravo u svrhu *razdvajanja* „pobjednika“ od svih drugih, i jednostavno nam jamči da će „izabrani“ biti sačuvani od pada. No ipak je sasvim moguće da se neke od tih kušnji, rešetanja i zabluda, mogu *približiti* onima koji imaju najveći

stupanj svjetla sadašnje istine. Koliko je stoga veoma važno da da se „čujemo u Božjoj ljubavi“; da nemamo samo spoznaju istine koja nas *sama* može napuhati, nego da osim toga imamo duh Kristov, koji treba proizvesti—ljubav prema Bogu i jednih prema drugima i suosjećanje prema svim ljudima—jer „ljubav izgrađuje“ karakter u sličnost Gospodinovom.

Spiritisti već tvrde, „Evo ga u ložnicama,“—da su imali osobni intervju sa Gospodinom na nekim od svojih seansi; i da svi koji se slažu sa njihovim gledištima mogu imati istu prednost, itd. Što ako bi se ustanovilo da upozorenje da, ako bude bilo moguće zavedu i izabrane, znači da će „sami izabrani“ biti izloženi najozbiljnijim kušnjama u ovaj zli dan? „Tko će opstati?“ (Otkr. 6:17) Odgovor kroz Proroka je, „Onaj u koga su ruke čiste [pošten život] i srce nedužno [savjest čista i prema Bogu i ljudima]: duša mu se ne predaje ispraznosti, i ne kune se varavo...on će uzici na Goru Jahvinu [Kraljevstvo], i stajati će na svetom mjestu njegovu“ (Ps. 24:3,4)

Ali kako će Božji narod sigurno znati da ta očitovanja nisu prava? On nas je poučio da će njegov dan doći kao lopov u noći, da će on biti *prisutan* nevidljiv svijetu nadgledajući djelo žetve—sakupljanja svojih izabranih, itd. Kako mi znamo da se on neće pokazati svom narodu koji bdije, kako tzv. Kršćanski Spiritisti tvrde, u „tajnim ložnicama“—na njihovim seansama?

Mi znamo da nam se on neće tako pokazati, zato što—(1) njegovo je naučavanje da ćemo mi biti „izmijenjeni,“ postati „poput njega,“ i tako ga „vidjeti kao što jest“; i (2) on nas je unaprijed upozorio na te prijevare koje imaju za namjeru pokazati nam ga u našem nepromijenjenom ili tjelesnom stanju govoreći, „Stoga, ako vam vele: Evo u pustinji je, ne izlazite, ili

Eno, u tajnim je odajama, *ne vjerujte*“; zato što se on neće pokazati ni na jedan od tih načina. Baš naprotiv, „kao što munja [Sunce] izlazi od istoka [i ne može biti ograničena niti na neko osamljeno mjesto niti na privatnu sobu] i svijetli [*posvuda*] do [najudaljenijeg] zapada, takva će biti *prisutnost* Sina čovječjeg.“

Otkrivenje našeg Gospodina kod njegove druge prisutnosti neće biti u nekoj sobi, niti zajednici u pustinji ili osamljenom mjestu, niti čak jednoj naciji kao kod prvog dolaska; nego će to biti opće svijetom rašireno očitovanje: „Zasjat će sunce pravednosti, što nosi ozdravljenje na svojim krilima.“ To je probojan snop istine od velikog Sunca Pravednosti koji već prouzročuje toliko mnogo zbunjenosti među ljudima, sjajući u mračnim mjestima i razotkrivajući zabludu i iskvarenost svake vrste. Što god je očitovano je svjetlo. I veliko Svjetlo svijeta, Krist (i na koncu njegova Crkva udružena s Njim), će blagosloviti čovječanstvo iznoseći na vidjelo sve skrivene stvari tame; jer nema ničega skrivenog što se neće otkriti. „svačije će se djelo pokazati u *dan* ispitivanja“; i ne može postojati dan bez Sunca koje svijetli od Istoka pa sve do Zapada. „Bijaše to svjetlo istinito koje rasvjetljuje [u određeno vrijeme] svakog čovjeka koji dolazi na svijet.“

(Mi ćemo razmotriti Matej 24:28, kao zaključak retka 41 da učinimo Matejev izvještaj odgovarajućim onome od Marka i Luke.)

Pomra enje Sunca i Mjeseca kao Znaci

"A odmah nakon nevolje onih dana sunce će pomrčati i mjesec neće više svijetljeti i zvijezde će s neba padati i sile će se nebeske poljuljati.“ (Mat. 24:29; Marko 13:24,25)

Nevolju „*onih dana*“ trebalo bi jasno razlikovati od nevolje na kraju ovih dana, u kojoj će ovo doba i žetva završiti: ali to

nije toliko očito u Matejevom i Markovom izvještaju u usporedbi sa Lukinim—koji izgleda ukratko sažima događaje Evanđeoskog doba, i, izostavljajući „nevolju onih dana,“ ukazuje jedino na drugu nevolju s kojom će ovo doba završiti. On kaže:

„Padat će [Židovi] od oštrice mača, odvodit će ih kao roblje po svim narodima. I Jeruzalem će gaziti pogani sve dok se ne navrše vremena pogana. "I bit će znaci na suncu, mjesecu i zvijezdama, a na zemlji bezizlazna tjeskoba naroda zbog huke mora i valovlja. Izdisat će ljudi od straha i iščekivanja onoga što prijeti svijetu.“ (Luka 21:24-26)

Činjenica je da je cijelo Evanđeosko doba bilo razdoblje nevolje na što je ukazano u Mateju 24:9-12, i sada u retku 29. (1) Civilni je Rim progonio ranu Crkvu, dok su kasnije, kada ja zavladao Papinski Rim, svi koji su odbili njene gadosti bili progonjeni od nje (Izebele) izravno, ili neizravno od civilnih vlasti s kojima se je ona vjenčala (Ahab). I oni su joj bili predani, i ona je gazila svece Svevišnjega tijekom vremena, dva vremena i pola vremena—1260 godina—sve do 1799 A.D. To dugo razdoblje progonstva, u kojemu su „mnogi bili očišćeni, ubjeljeni, i prokušani,“ i tijekom kojega je Majka Bludnica bila „pijana od krvi svetih i od krvi Isusovih mučenika“ (Otkr. 17:6) završilo je praktički kao što smo već pokazali, 1776 i u stvarnosti 1799 kada su Papa i njegov autoritet bili poniženi pred Svijetom.*

Jasno razumjevši stoga, da će znakovi slijediti nevolju „*tih dana*“ na što naš Gospodin ukazuje, nas zanimaju veoma jasno opisani znakovi—pomračenje sunca i mjeseca, i padanje

---

*Svezak 2, Pogl. 9, i Svezak 3, Pogl. 4

zvijezda. Treba li se te znakove smatrati doslovnima ili simboličnima? I jesu li oni već bili ispunjeni?

Mi odgovaramo da su oni imali doslovno ispunjenje, i da sada imaju mnogo značajnije simbolično ispunjenje.

19 Svibnja, 1780 (još u „tim danima,“ 1260 godina Papinske moći, ali nakon što je ta moć počela opadati i prošao glavni udar nevolje progonstva) dogodio se fenomen pomrčine sunca, kojega znanstvenici tog vremena i od tada nikada nisu bili u stanju objasniti. Da to nije bila obična pojava dovoljno je utvrđeno od sljedećeg nadležnog svjedočanstva—

Čuveni astronom Herschel, kaže:

„Mračni dan u Sjevernoj Americi bio je jedan od onih prirodnih fenomena o kojem će se uvijek čitati sa zanimanjem, ali kojega filozofija nije u stanju objasniti.“

Websterov rječnik, izdanje iz 1869, pod naslovom Rječnik Značajnih Imena, kaže:

„Mračni dan, 19 Svibnja, 1780—tako nazvan zbog nevjerojatne tame koja se proširila povrh cijele Nove Engleske. Na nekim mjestima, osobe nisu mogle vidjeti čitati običan tisak na otvorenome nekoliko sati sveukupno. Ptice su otpjevale svoj večernji pjev, nestale, i ušutjele; kokoši su otišle u kokošinjce; stoka je tražila seoska dvorišta; i svijeeće su gorjele po kućama. Ta tama dogodila se je oko deset sati ujutro, i nastavila se sve do sredine iduće noći, ali s razlikom u stupnjevima trajanja na različitim mjestima.“

The Connecticut Legislature imali su svoju sjednicu tog dana i morali je odgoditi. *The Journal of the House* zapaža stvar kako slijedi:

„Značajna tmina neobične tame prije deset sati—još mračniji oblak kotrljao se ispod samurove zavjese od Sjevera i Zapada prije jedanaest sati—isključivši svjetlo tako da nitko nije mogao ni čitati ni pisati u Domu, čak niti pored prozora, ili razlikovati osobe na kraćoj udaljenosti, ili razabrati bilo kakvu razliku u odjeći u krugu

prisutnih; stoga je u jedanaest sati Dom bio odgođen sve do dva popodne.“ Petak, 19 Svibanj, 1780.

Izvješteno je da je svećenik tog vremena, svjedok događaja, Vel. Elam Potter, propovjedajući 28 tog mjeseca, devet dana poslije, upotrijebio sljedeće riječi:

„Ali posebno spominjem tu *veli anstvenu tamu 19 Svibnja*. Tada je, kao u našem, tekstu, sunce bilo pomračeno; bila je to takva tama kakva nije nikada bila poznata prije raspeća našeg Gospodina. Ljudi su napuštali svoje poslove na polju i u kući; putnici su se zaustavili; škole su bile raspuštene u jedanaest sati; ljudi su palili svijeće u podne; i vatra je sjajila kao noću. Rečeno mi je da su neki ljudi bili zaprepašteni, i da su mislili da je stigao sudnji dan. Veliki dio sljedeće noći također je bio osobeno mračan. Mjesec, *premda pun, nije davao svjetla*, kao i u našem tekstu.“

Traktat br. 379, kojeg je izdalo Američko Traktatno Društvo—*Život Edwarda Leea*, kaže:

„Mjeseca Svibnja, 1780, bio je veoma nevjerojatno mračan dan kada se je na sva lica navukla crnina, i kada su ljudi bili ispunjeni sa strahom. U selu gdje je živio Edward Lee bila je velika tjeskoba; ljudima su srca klonula od straha da je Sudnji dan bio blizu; i susjedi su se okupili oko svetog čovjeka, jer njegov je svijećnjak bio pripremljen i sjajio je više nego ikad usred te neprirodne tame. Sretan i radostan u Bogu, on ih je uputio na jedino utočište od gnjeva koji dolazi, i proveo je tmurne sate u gorljivoj molitvi za uznemirena mnoštva.“

Mi citiramo kako slijedi od Sudca R. M. Devinsa, u *"Our First Century"*:

„Gotov, ako ne i sasvim sam, kao najmisteriozniji i još uvijek neobjašnjen fenomen te vrste u raznolikom rasponu prirodnih događanja tijekom posljednjeg stoljeća, ističe se taj mračni dan 19 Svibnja, 1780; naj neobjašnjivije zamračenje cijelih vidljivih nebesa i atmosfere u Novoj Engleskoj, što je donijelo mnogo uzbune i

tjeskobu mnoštvima umova, isto tako kao i zaprepaštenje običnim životinjama—kokoši su bježale, zbunjene, u svoje kokošinjce, i stoka u svoje štale. Zaista, tisuće dobrih ljudi tog dana su bili u potpunosti uvjereni da je došao kraj svemu materijalnome, mnogi su odustali, na neko vrijeme, od svojih svjetovnih težnji, i predali se vjerskim pobožnostima. Bio je to predivan mračan dan.“

Sudac Samuel Tenney, LL.D., pisao je o tom „mračnom danu“ Povijesnom Društvu 1785, rekavši:

„Nekoliko gospode književnih sposobnosti nastojali su oko toga da riješe fenomen, ipak ja vjerujem da će te se vi složiti sa mnom, da se još nije pojavilo zadovoljavajuće objašnjenje.“

Noah Webster, LL.D., napisao je 1843, u *The New Haven Herald*, što se tiče tog mračnog dana, i rekao je, „Ja sam stajao i vidio fenomen. Nikakav zadovoljavajući uzrok još nije pronađen.“

Vel. Edward Bass, D.D., Prvi Episkopalni Biskup Vermonta, u svom je dnevniku za 19 Svibnja, 1780, napisao: „Ovaj je dan najznačajniji u sjećanju čovjeka po tami.“

Pomrčina mjeseca iako je bio pun iduće noći čini se da je bilo manje važno od ove pomrčine sunca; svjedok, Sudac Tenney, iz Exetera, N. H., citiran je kako slijedi:

„Tama iduće večeri bila je najvjerojatnije najveća koju se je ikada primijetilo od kada je Svemogući stvorio svjetlo. Ne mogu se nikako oduprijeti pomisli, da čak da je svako svjetlo tijelo u svemiru bilo obavijeno u neprobojnu tamu, ili prestalo postojati, da tama ne bila potpunija. Komad bijelog papira držan nekoliko centimetara od oka bio je jednako nevidljiv kao i najtamniji baršun.“

Ovaj neobjašnjivi dan, izuzev kao znak od Gospodina, smatra se da se je proširio na preko 515 000 kvadratnih km—područje oko dvadeset pet puta veličine Palestine, na koju su znakovi prvog dolaska bili ograničeni. Zaista, činjenica da su ti znakovi bili

uglavnom ograničeni na Novu Englesku i Srednje Države ne treba nas iznenaditi, kada imamo na umu da je prvi pokret među „Djevicama“* (Mat. 25:1-5) bio uglavnom na istom području. I da Bog bude koristio „zemlju slobode“ za slanje poruke o tim znacima svijetu, nije ništa veličanstvenije od toga što mu je bilo po volji da pošalje iz istog kuta svijeta mnoge od suvremenih blagoslova i izuma i lekcija, priznatih od cijelog svijeta, i prikladno obilježenih sa darom velikog Francuskog umjetnika, Bartholdia, Njujorškoj luci—kip „Slobode koja Prosvjetljuje Svijet.“

Zvijezde koje Padaju

Prošlo je polja stoljeća prije nego se pojavio idući *znak*, padanje zvijezda s neba, kao kada smokva odbaci svoje nezrele plodove kada je potresena sa snažnim vjetrom. Riječi našeg Gospodina našle su ispunjenje (premda ne potpuno i jedino ispunjenje, kao što ćemo vidjeti kasnije) u predivnoj meteorskoj kiši ranog jutra 13. Studenog, 1833. Mi podsjećamo one koji su skloni cjepidlačiti inzistirajući na tome da „*fiksne* zvijezde ne padaju“ da naš Gospodin nije rekao ništa o tome da fiksne zvijezde padaju, i da *fiksne* zvijezde ne mogu pasti: njihovo bi padanje dokazalo da nisu *fiksne*. Sveto Pismo ne pravi razliku između zvijezda i meteora kao što se općenito radi u našim danima.

Zvijezde padalice, i čak meteorske kiše nisu neuobičajeni svake godine, i nekih godina više nego drugih. Izračunato je da na zemlju padne godišnje oko 400,000 malih meteora. Ali to je ništa u usporedbi sa velikom kišom 13. Studenog, 1833, kada je palo milijune na milijune.

Prof. Kirkwood, u svom djelu naslovljenom *Meteorologija*, kaže—„Sve do kraja prošlog stoljeća to [meteorska kiša] nikada nije privlačilo pažnju znanstvenika.“

*Svezak 3, str. 87-90.

Prof. D. Olmstead, LL.D., sa Yale Collegea, napisao je:

„Oni koji su bili toliko sretni da su svjedočili izložbi zvijezda padalica u jutro 13. Studenog, 1833, vjerojatno su vidjeli najveći prikaz nebeskog vatrometa koji se je ikad desio još od stvaranja svijeta, ili barem unutar anala pokrivenih stranicama povijesti... To se više ne smatra kao zemaljski, nego kao nebeski fenomen, i zvijezde padalice se sada više ne mogu vidjeti kao povremene izrade gornjih predjela atmosfere, nego kao posjetitelje iz drugih svjetova, ili iz planetarnih praznina.“ *New Haven Press*

Gosp. Henry Dana Ward, tada Njujorški trgovac, kasnije autor i Episkopalni svećenik, napisao je:

„Nijedan filozof ili izučavatelj nikada nije rekao ili zabilježio događaj, ja pretpostavljam, poput onog od jučer ujutro. Prorok je to točno prorekao prije osamnaest stoljeća, ako ćemo mi biti u nevolji da razumijemo da padanje zvijezda znači zvijezde padalice... Uistinu nebeske su zvijezde pale na zemlju kao u Apokalipsi. Jezik Proroka uvijek se prihvaćao kao metaforičan; jučer se ispunio doslovno.“ (*Journal of Commerce*, 14 Studeni, 1833)

Mi citiramo sljedeći izvještaj iz *The American Cyclopaedia*, Svez. 11, stranica 431:

„Godina 1833 je nezaboravna po najveličanstvenijem prikazu u izvještaju. Bila je to noć 12 Studenog, i bilo je to vidljivo po cijelim Sjedinjenim Državama i nad dijelom Meksika i zapadno indijskim otocima. Zajedno sa manjim zvijezdama padalicama koje su pale poput snježnih pahuljica i proizvele fosforescentne linije na svom putu, bilo je i pomiješanih vatrenih kugli, koje su se vrzmale u intervalima, opisujući u nekoliko sekundi luk od 30 do 40 stupnjeva. Ti su ostavili iza sebe svjetlosne trakove, koji su ostali vidljivima nekoliko minuta, a ponekada pola sata ili više. Jedna od njih, viđena u Sjevernoj Karolini, izgledala je veće veličine i većeg sjaja od mjeseca. Neka od tih svjetlosnih tijela bila su nepravilnog oblika, i ostala su nepokretnima duže vremena, emitirajući zrake svjetla. Kod Niagare je prikaz bio posebno briljantan, i vjerojatno je da čovjek nikada prije nije vidio spektakl toliko ogroman i veličanstven kao taj

koji je izgledao kao spuštanje nebeskog svoda u vatrenim bujicama preko mračnog i bučnog vodopada. Bilo je primijećeno da su se linije svih meteora, ako bi ih se pratilo unatrag, konvergirale u jedan kutak nebesa, koji je bio *Leonis Majoris*; i ta je točka pratila zvijezde na njihovom prividnom pokretu prema zapadu, umjesto da se kreću sa zemljom prema Istoku. Tako se je pokazalo da je izvor od kud su meteori došli bio neovisan u odnosu na zemlju, i izvan naše atmosfere.“

Prof. von Humboldt posvećuje petnaest stranica svog djela, *Personal Narrative*, tom fenomenu; i objavljuje da je bio vidljiv iznad područja od jedanaest milijuna četvornih kilometara.

M. Beupland, Francuski učitelj, koji je vidio to isto sa Humboldtovom grupom, kaže o tome: „Nije bilo prostora na svodu jednakom opsegu tri promjera mjeseca koji nije bio ispunjen u svakom trenutku sa bolidima i zvijezdama padalicama.“

Fenomen se je u ograničenoj mjeri ponovio 1866, ali događaj iz 1833 čini se da je ostvario svrhu *znaka*; i zaista, u povezanosti sa prethodnim znakom, imao je značajan utjecaj na prvo buđenje Djevica da pođu u susret Mladoženji, što je prorečeno u idućem poglavlju. (Mat. 25:1-5)

Simboli na Ispunjenja

Dok su ti doslovni znaci poslužili svojoj osmišljenoj svrsi u skretanju opće pažnje na Vrijeme Kraja, mi vjerujemo da simbolična ispunjenja nisu ništa manje upečatljiva i čak još zanimljivija onima čija su mentalna i duhovna osjetila probuđena kako bi im omogućila to cijiniti.

Sunce kao simbol predstavlja Evanđeosko svjetlo, istinu—i stoga Krista Isusa. *Mjesec* kao simbol predstavlja svjetlo Mojsijevo Zakona. Kao što mjesec reflektira svjetlo sunca, tako je i Zakon bio sjena ili refleksija unaprijed od Evanđelja.

Zvijezde kao simboli predstavljaju nadahnute učitelje crkve—apostole. *Nebesa*, kao što je već pokazano, predstavljaju crkvene autoritete Svijeta Kršćanstva. Kombinaciju tih simbola nalazimo u Otkrivenju (12:1) gdje je „žena“ simbolizirajući ranu crkvu predstavljena obučenom u sunce, to jest, u sjajno u punini, jasno svjetlo nepokrivenog Evanđelja. *Mjesec* pod njenim nogama predstavlja da Zakon premda ju podržava ipak nije izvor njenog svjetla. Dvanaest zvijezda oko njene glave kao kruna predstavlja njene božanski imenovane i nadahnute učitelje—dvanaest apostola.

Imajući na umu tu shemu značenja tih simbola, razmotrimo iznova to obilježje velikog proročanstva našeg Gospodina o znakovima koji trebaju označiti kraj ovog doba.

Gdje god pogledamo mi možemo prepoznati činjenicu da dok je Božji posvećeni narod bio posebno hranjen i prosvjetljen u sadašnje vrijeme, ipak sa nominalnom crkvom nije tako. Njeno se je sunce pomračilo; njen se je mjesec pretvorio u krv; i njene zvijezde padaju. Središte Evanđeoskog svjetla od početka je bio *Kristov križ, otkupnina*; i koliko god odvažno Papinstvo postavljalo konkurentnu žrtvu Mise, Božji su se sveci uvijek držali čvrsto tog blagoslovljenog središta svih Božjih obećanja i svih nada za ljude. Oni su se toga držali, čak i ako je njegova filozofija bila gotovo u potpunosti skrivena od njihovog pogleda.

Istina, bilo je nekolicine tokom vremena, koji, ne razumjevši otkupninu, i koji nisu bili u stanju uskladiti je sa drugim istinama, i posebno s njihovim pogreškama, su je odbacili. Ti su, međutim, bili rijetke iznimke od pravila. Međutim od 1878—upravo točke vremena kušnje naznačenog u Svetom Pismu—paralelno vremenu kada je Krist bio odbačen kod svog prvog dolaska, kada je Kristov križ postao Židovima kamen spoticanja—spoticanje je

sada napravilo veliki napredak, sve do danas jedino jedna mala manjina od onih koji se zovu svećenicima križa *priznaju* njegovu vrijednost ili ga *propovijedaju*. Baš naprotiv, većina učenja sada ima za cilj odreći se i pobiti da smo mi bili „*kupljeni* za golemu cijenu, dragocjenom krvlju Kristovom,“ i nadomješćuju to sa teorijom o Evoluciji, tvrdeći da se Kristova vrijednost za grešnika sastoji *samo* od njegovih riječi i primjera.

Tako sunčeva svjetlost Evanđelja svakodnevno postaje sve više i više mračnijim; i premda se to poricanje vrijednosti dragocjene krvi kao naše otkupne cijene nije toliko općenito proširilo sa propovjedaonice do crkvene klupe, ipak, lažna učenja dugo držana svetima, zajedno sa poštovanjem prema vođama i učenosti, učinilo je put veoma laganim da ogromna većina od svih koji su dovoljno postali svjesnima da razmotre predmet padnu kao lagani plijen tom učenju o Evoluciji, koje poriče Biblijsko učenje o prvobitnom padu i otkupljenju od njega. Sveto Pismo nas na različite načine unaprijed upozorava na to veliko otpadanje, isto tako kao i na tu pomrčinu vjere Crkve u ovo vrijeme; tako da će Sin čovječji kada dođe naći *vjeru* veoma rijetkom na zemlji. (Luka 18:8) Psalam opisujući to razdoblje objavljuje: „Pašće pored tebe tisuća i deset tisuća s desne strane tebi, a tebe [vjerni sveci, članovi Kristovog tijela, čiji će izabrani članovi sada za kratkim biti proslavljeni] se neće dotaći.“ (Ps. 91:7)

Kako sunčevo svjetlo *otkupnine* postaje zasjenjeno, tako i mjesечеvo svjetlo Mojsijevog Zakona, koje je u svojim žrtvama nagovijestilo otkupninu, nužno također mora biti zasjenjeno. Nije više neuobičajeno da javni učitelji ukazuju na *krvne* žrtve Izraela, koje je od njih zahtijevao Zakon, kao na barbarske. Jednom, kada ih počnu gledati pravim svjetlom Riječi Božje, oni cijene Apostolovu izjavu da su Izraelske žrtve nagovještavale „bolje žrtve“ za grijeh; međutim sada, odbijajući protusliku,

otkupninu, i nijećući prvobitni grijeh, i stoga svaku potrebu za žrtvama za isti—predodžbene žrtve su odbačene i smatra ih se barbarskima. Stoga pomrčina Evandeoskog sunčevog svjetla rezultira sa pomrčinom mjesečevog svjetla. „Mjesec će se pretvoriti u *krv*.“ I Joel (2:10) dodaje da „će zvijezde svoj sjaj uskratiti,“ što znači da će tada kada Evandeosko svjetlo bude bilo zasjenjeno, i na Zakon se bude gledalo samo kao na beznačajan i barbarski krvavi obred, učenja od Boga određenih dvanaest zvijezda Crkve (apostola) također nestati iz vida—prestati biti priznatim vodičima ili svjetlima.

Kao što smo vidjeli, Bog je priznao ili imenovao dvanaest apostolskih zvijezdi za Crkvu. Od njih i mjeseca i sunca trebalo je proisteći svo prosvjetljenje za Crkvu. I iz njih je proizišlo pravo svjetlo, koje je blagosloвило pravu Crkvu. Međutim Papinstvo je, preuzevši crkveno gospodstvo na zemlji, postavilo ili „imenovalo“ različite zvijezde, svjetla, „autoritete,“ „teologe,“ na njenom svodu; i različite su Protestantske denominacije učinile isto, sve dok cijeli broj nije postao neizbrojiv. Međutim, Bog, iako dajući pomoćnike, evanđeliste i učitelje svojoj pravoj Crkvi nije ih postavio s autoritetom *svjetla* ili *zvijezda*. Baš naprotiv, svi su njegovi vjerni sljedbenici poučeni da prihvate kao svjetlo jedino one zrake istine za koje vide da proistječu od sunca i mjeseca i dvanaest zvijezda koji su *postavljeni u tu svrhu*.

Svi drugi od Božjeg naroda su tijekom doba imali biti goreće i svjetleće svjetiljke, a ne da stave svoje svjetiljke pod posudu, nego da svijetle tako da proslave svog Oca koji je na nebu. Riječ *zvijezda* (Grčki *aster*) nije bila korištena što se tiče bilo koga od vjernih (osim apostola) u ukazivanju na njih u ovom sadašnjem životu; ali je korištena s ukazivanjem na one koji su odstupili od istine, i postali „tvrdoglavi,“ lažni učitelji,

„isprazno napuhani,“ želeći da ih se smatra *autoritetima* u istom smislu kao apostole, i koji su nazvani „zvijezdama lualicama,“ „lažnim apostolima.“ (2. Kor. 11:13; Otkr. 2:2; Juda 13)

Baš naprotiv, Sveto Pismo posvuda sadrži obećanje da će vjerni, ponizni nositelji svjetla ovog sadašnjeg vremena biti s vremenom s Kristom slavno i počašćeno sjeme Abrahamovo—„kao zvijezde na nebu.“ Međutim oni neće svijetliti na sadašnjim „nebesima“ koja će uskoro proći s velikim urnebesom—ne, nego na „novim nebesima“—novom religioznom kraljevstvu Milenijskog doba. O istoj klasi, i o tom istom vremenu uskrsnuća, Prorok Danijel (12:3) kaže, „Umnici će blistati kao sjajni nebeski svod, i koji su mnoge učili pravednosti, kao *zvijezde* navijeke, u svu vječnost.“ Apostol Pavao također govori o budućoj slavi Crkve u prvom uskrsnuću, govoreći da će se njihova slava razlikovati „kao što se *zvijezda* od *zvijezde* razlikuje u slavi.“

E, sada, ako je Bog odredio jedino dvanaest zvijezda kao svjetla za svoju Crkvu, kako je to predstavljeno u Otkrivenju (12:1), nije li velika pogreška za pape i biskupe smatrati sebe nasljednicima apostola—zvijezdi također? I nije li činjenica da se izvjesni od tzv. „viših kritičara“ smatraju i smatra ih se od drugih kao jednake ili čak iznad apostola, kao nositelje svjetla, zvijezde? I zar to oni i drugi ne pokazuju, *propovijedaju i svoje vlastite ideje*, odašiljući svoje vlastito svjetlo na različite teme, bez da uzimaju u obzir potrebnim konzultirati ili dati kao *dokaz* riječi nadahnutih apostola? I ako citiraju ili uopće ukazuju na svjetlo pravih zvijezda, učenja dvanaest apostola, ne čine li to kako bi *potvrdili* svoja gledišta ili svjetlo, a ne da pokažu da je učenje svjetlo od apostolskih zvijezdi? I zaista

svjetlo tih lažnih zvijezdi, „zvijezdi lualica,“ je obično toliko suprotno onome nadahnute dvanaestorice, da oni rijetko mogu jedva pronaći prikladan tekst iz njihovih zapisa.

U proročanstvu našeg Gospodina te prave sjajne zvijezde su računane kao dio Evandeoskog Sunčevog svjetla, kojega je pomrčina, koje je povuklo svoj sjaj; dok su lažne zvijezde, svjetovno mudra, od čovjeka postavljena svjetla pokazana kako prave veliki prikaz silazeći dolje u zemaljske uvjete—napuštajući svoju nekadašnju duhovnu nadmoć, i u svojim učenjima se spuštaju na stupanj zemaljskih moralista i filozofa—na Kršćansko—građansko—politički nivo.

Potresanje simboličnih crkvenih nebasa koje je spomenuto s tim u vezi ima pomalo veze s tim svjetlima tzv. Kršćanstva koja silaze na niži nivo javnog mnijenja. To *potresanje* označava upravo ono što vidimo posvuda—potresanje kreda i dogmi tzv. Kršćanstva, koji, zbog njihove mješavine pogreški, proizvode zbunjenost gdje god se ukaže na to—kao, na primjer, učenje o izabranoj i neizabranoj dojenčadi; učenje o vječnom mučenju svih koji nisu sveci, pobjednici, itd.

Kao posljedica, mnogi od svjetovno mudrih ljudi koji glume pred javnošću već rade svaki napor kako bi odvratili pažnju od svih takvih tema. Koju drugu temu oni mogu naći od istinitog ili lažnog učenja o izboru; i prave ili lažne ideje o Božjoj pripremi za budući život čovječanstva? Ne znajući pravi, božanski plan vjekova, i ne želeći da prouzroče kontroverze po pitanju pakla i prokletstva dojenčadi, što ti zvjezdani propovjednici mogu propovijedati, a što će im privući pozornost svijeta?

Oni mogu odbaciti duhovne teme u potpunosti, i spustiti se na nivo tjelesnog čovjeka, na moralna i pitanja političkih

reformi. Oni mogu provoditi vrijeme na nižem društvenom nivou, i propovijedati socijalno evanđelje. Oni se mogu pridružiti Kršćansko—građanskim Križarskim pohodima, itd. I te će stvari sve više zanimati te zvijezde propovjedaonica; dok će drugi stvarati senzacije nadmašujući najslavnije nevjernike u izjavama oko toga u što oni ne vjeruju; praveći šalu od Biblijskog izvještaja o padu Adama u grijeh, i od ideje o spašavanju iz nečega što je mit, prema teoriji o Evoluciji.

Tko ne može vidjeti kako se ti znakovi ispunjavaju posvuda oko nas danas! Međutim sunce i mjesec i dvanaest zvijezda su samo djelomično zasjenjeni za sad; ipak mnoge od lažnih zvijezda pale su sa nivoa svakog pretvaranja da svijetle Evanđelje na nivo razumijevanja masa kojima svijetle.

Podudarno tome, Luka (21:25,26) dodaje druge znakove ovog vremena: „a na zemlji bezizlazna tjeskoba naroda zbog huke mora i valovlja [nemirni i elementi bezakonja]. Izdisat će ljudi od straha i iščekivanja onoga što prijeti svijetu [društvu]. Doista, sile će se nebeske poljuljati.“

Uznemireno more i valovi simboliziraju nemirne mase čovječanstva, obuzdane, ali ne u potpunosti ograničene, zakonima i pravilima društva. Svatko je čuo nešto od te „huke“ u proteklih dvadeset godina, sa povremenim olujama koje su izbijale poput jurišnih valova na zemlju [društveno uređenje] i nastojali progutati ga. Ograničeni na neko vrijeme, ti se valovi nakupljaju i dobivaju na težini i snazi; i, kao što je proročanski pokazano, u pitanju je samo nekoliko godina prije nego što će sve te gore [kraljevstva] „biti premještene i nasred mora prenesene,“ u anarhiji. (Ps. 46:1,2) Svake novine, koje nisu pod kontrolom bogatstva, oglašuju huku klase nemirnog „mora“; i drugi, iako nevoljko, moraju dati odjek huke kao

stvar vijesti. To je ono što u razdoblju relativnog mira, prouzrokuje „bezizlaznu tjeskobu naroda.“

Izgleda kao da ljudi počinju shvaćati da je huka mora i valovlja uglavnom posljedica smanjivanja praznovjerja i crkvenog utjecaja, i kako oni sve više uviđaju da su sile nebeske (sektaška kreda i sistemi) uzdrmane, njihova srca počinju klonuti od straha—u očekivanju stvari koje dolaze na zemlju (društvo); međutim učinjeni su snažni naponi u pravcu ponovne uspostave i ujedinjenja sektaške moći i utjecaja, i to će biti jedno kratko vrijeme u velikoj mjeri uspješno; jer sigurno će se potpuno raspasti.

„Tada [u to isto vrijeme] će se pojaviti znak [dokaz] Sina čovječjega na nebu,“ dokaz drugog dolaska Sina Čovječjega.

Ne bi smo trebali izgubiti iz vida činjenicu da je cijelo ovo proročanstvo dato u odgovoru na izvjesna pitanja, jedno od kojih je bilo, „Što će biti znak *tvoje prisutnosti*“ kod drugog dolaska? Imajući na umu činjenicu da je samo nekolicina prepoznala Mesiju kod njegovog prvog dolaska, i da su i oni sami imali sumnje i strahove o tome dosta vremena, oni su željeli znati kako mogu biti sigurni da će ga prepoznati. Kod prvog dolaska naš se je Gospodin pokazao—sa svojim čudesnim riječima i djelima, i preko Ivana krštavatelja. *Koji znak* oni trebaju očekivati da naznači njegovu drugu *prisutnost*? To je bilo njihovo istaknuto pitanje.

Odgovor našeg Gospodina zasigurno im je da njegov narod ne bude bio ostavljen bez prikladnog i dovoljnog *znaka*; ali nije niša rekao o njegovom karakteru. „Tada će se pojaviti znak Sina čovječjega na nebu.“ Biti će dovoljan za vjerni, budni narod Božji, *ali nije namijenjen drugima*. Ta je klasa uvidjela i razumjela znakove ili dokaze njegovog prvog dolaska, dok mase

nominalnog Izraela *nisu mogle raspoznati ZNAKOVE njihovih vremena*, i Bog nije želio da ih drugi raspoznaju; zbog toga su mnoge od predivnih riječi života bile izgovorene u prisporobama i alegorijama, da gledajući oni ne mogu *vidjeti*, i slušajući oni ne mogu razumjeti, budući nedostojni svjetla koje je bilo namijenjeno jedino vjernima. I tako će biti s obzirom na *znak* ili *dokaz* Gospodinove druge prisutnosti. On neće biti očitovan čitavom čovječanstvu: mogu ga prepoznati jedino pravi Izraelci, i oni moraju biti poštenu—bez lukavstva.

Riječ *znak* (redak 30) na Grčkom je *semion* i ima *zna enje dokaza* ili znamenja kao što je prikazano u sljedećim slučajevima:

„I mnoga druga *znamenja* učinio je Isus.“ (Ivan 20:30)

„Gospodin...davao da se događaju *znamenja* i čudesa po njihovim rukama [Pavla i Barnabe].“ (Djela 14:3)

„Stoga su jezici za *znak*...onima koji ne vjeruju.“ (1. Kor. 14:22)

„Zapravo *znakovi* moga apostolstva izvedeni su među vama s svom postojanošću: *znamenjima*.“ Itd. (2. Kor. 12:12)

Stoga, „pojavit će se *znak* Sina čovječjega na nebu,“ ne označava da će ga Gospodinovi učenici koji će tada živjeti vidjeti, nego da će imati naznaku ili dokaz njegove *prisutnosti* u to vrijeme. *Znakovi* druge prisutnosti našeg Gospodina naći će se u skladu sa, i potvrđenima, sa svjedočanstvom proroka,* kao što je bio slučaj kod prvog dolaska. (Luka 24:44-46)

„*Na Nebu:*“ *Znak* ili znamen njegove *parousie* biti će dan *na nebu*. Ne na nebu gdje prebiva Otac i sveti anđeli, nego na simboličnom nebu, crkvenom nebu, istom nebu za koje nam je u prethodnom retku rečeno da je bilo toliko užasno potreseno da su zvijezde popadale s njega. *Na tom*

---

*Svezak 2, Pogl. 5,6,7

nebu—navodnoj duhovnoj klasi—biti će očit znak ili *znamen prisutnosti našeg Gospodina*. Neki će „*vidjeti*“ ispunjenje proročanskih objava što se tiče tog vremena druge prisutnosti, u čudesnom razvijanju božanskog plana vjekova, i prepoznat će to kao jedan od *znakova njegove prisutnosti*. (Luka 12:37) *Sud* nad Babilonom, tzv. Kršćanstvom, društvenim i crkvenim, je daljnji znak da je Sudac došao, i da se najprije razračunava sa onima kojima je kao upraviteljima povjerio svoja dobra. (Mat. 25:19; Luka 19:15) „Sud mora početi od doma Božjega“; i to znači konfuziju i zapanjenost među Teolozima i Prvosvećenicima sadašnjeg vremena, dok oni pokušavaju pomiriti svoje doktrine, postupke i vjere, kao što su činili Farizeji i Svećenici i Teolozi Zakona kod Gospodinove prve prisutnosti—iako je *prisutnost tada bila zanimajkana*, kao i sada.

Međutim kod prve prisutnosti ponizni pravi Izraelci, koje je Bog smatrao dostojnima, nisu bili zbunjeni, nego prosvjetljeni, tako da im je naš Gospodin mogao reći, „A blago vašim očima što vide, i ušima što slušaju. Zaista, kažem vam, mnogi su proroci i pravednici željeli vidjeti što vi gledate, ali nisu vidjeli; i čuti što vi slušate, ali nisu čuli.“ (Mat.13:16,17) Stoga su sada u drugoj *prisutnosti* Sina Čovječjega, otvaranje božanske Riječi, raspoznavanje božanskog plana pokazujući također božanska vremena i razdoblja, i zbunjenost na „Babilonu“ zadovoljavajući dokazi prisutnosti Kralja.

„I tada će proplakati sva plemena zemlje. I ugledat će Sina Čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim s velikom moći i slavom.“ (Mat. 24:30)

Plemena zemaljska neće vidjeti *znak* ili *znamen* Gospodinove *prisutnosti* dan jedino među „nebesima,“ u najmanju ruku duhovnima—crkvama—i koji cijene jedino oni

među njima koji su bez lukavstva. Niti će oni ikada vidjeti Gospodina doslovno, jer oni više nije od *tijela* niti ga se može vidjeti tjelesno.* Trebali bi smo imati na umu riječi našeg Gospodina—„Još malo i svijet *me više ne e vidjeti*.“ (Ivan 14:19) I također bi smo trebali pamtit i Apostolove riječi Crkvi—da mi svi moramo biti „izmijenjeni,“ i postati duhovnim bićima poput našeg Gospodina, prije nego ga možemo „*vidjeti kao što jest*.“ (1. Kor. 15:51-53; 1. Ivan. 3:2) Plemena zemaljska će naprotiv, *vidjeti oblake nevolje* i konfuzije vezano uz potresanje „nebesa,“ i shvatiti da će to biti oluja koja će također potresti „zemlju“ (Vidi Hebr. 12:26,27.) i u to će vrijeme također biti opće plakanje svih, u povezanosti sa velikim vremenom nevolje; i na koncu će cijelo čovječanstvo na kraju oluje shvatiti, *prepoznati* novog Kralja sa očima svog razumijevanja i plakat će zbog grijeha, i da su ga uopće u svojoj sljepoći odbacili—Židovi prvi. (Vidi Zah. 12:10-12)

„I razaslat će anđele svoje s trubljom velikom i sabrat će mu izabranike s četiri vjetra, s jednoga kraja neba do drugoga.“ (Mat. 24:31 *Sinajski MS* izostavlja „zvukom.“)

Ovo će se djelo odvijati u međuvremenu, „žetva.“ Anđeli (glasnici novog Kralja zemlje) će izvršavati djelo razdvajanja, ne između crkve i svijeta, nego djelo razdvajanja u nominalnoj crkvi—među nominalnim kršćanima, sadašnjim „nebesima.“ To je djelo predstavljeno pod različitim simboličnim opisima—to je sakupljanje pšenice od kukolja u žitnicu (Mat. 13:30); to je sakupljanje dobrih riba u košare i bacanje neprikladnih riba uhvaćenih u evanđeosku mrežu natrag u more (Mat. 13:47-49); to je sakupljanje dragulja (Mal. 3:17); to je pozivanje „mog

---

*Svezak 2, Pogl. 5

naroda“ iz Babilona (Otkr. 18:4); to je ponoćni povik djevicama, koji razdvaja mudre od ludih (Mat. 25:6); i u ovom proročanstvu to je sakupljanje „izabranika“ od svih ne izabranika tzv. Kršćanstva, s četiri vjetra—sa svih strana.

Mi ne očekujemo da se pojave duhovni anđeli sa krilima i da lete posred neba trubeći u veliku trublju, i odavde i odande uzimajući neke od svetih—ništa više nego što očekujemo da postanemo doslovne ribe i da budemo stavljeni u doslovne košare, ili doslovna pšenica da budemo stavljeni u doslovne žitnice. Anđeli ili glasnici korišteni od Gospodina u tom djelu žetve biti će, mi vjerujemo, takvi glasnici kakve je on koristio u svojoj službi kroz cijelo ovo doba—zemaljski sluge, začeti njegovim svetim Duhom—„nova stvorenja u Kristu Isusu.“

Mi razumijemo da „velika truba“ jeste veća „Jubilejska truba,“ „sedma truba,“ jednako simbolična kao i prethodnih šest (Otkr. 11:15-18), od kojih se nijedna nikada nije doslovno oglasila. Ona se u simboličnom smislu čuje od Listopada 1874, i nastavit će do kraja Milenija. S početkom te trube počela je „žetva“ i sakupljanje i razdvajanje, koje se mora nastaviti sve dok svi „izabrani,“ „pšenica,“ ne budu bili sakupljeni iz sadašnjih nebesa (crkvenih sistema)—k Gospodinu. „Anđeli“ (glasnici) su oni koji prenose poruku Gospodnje Riječi koja proizvodi razdvajanje i sakuplja njegove izabrane k njemu.

Prednost je vjernog Božjeg naroda koji su sada premješteni iz tame u čudesno svjetlo—kojima je dopušteno *vidjeti* i *uti* one stvari koje drugi ne mogu ni čuti ni vidjeti, biti suradnicima sa svojim Gospodinom kao njegovi anđeli—glasnici ili sluge—u tome isto tako kao i u svim drugim obilježjima djela, kroz cijelo doba. Njegovom su milošću takvi orali i sijali i drljali i zalijevali, i *sada* ista klasa također može žeti sa Glavnim Žeteocem.

Koliko Je Blizu Božje Kraljevstvo

"A od smokve se naučite prisposdobi! Kad joj grana već omekša i lišće potjera, znate: blizu je ljeto.* Tako i vi kad sve to ugledate, znajte: blizu je [Božje Kraljevstvo—Luka 17:21], na vratima! "Zaista, kažem vam, ne, neće uminuti naraštaj ovaj dok se sve to ne zbude. Nebo će i zemlja [sadašnji crkveni i društveni poredak] uminuti, ali riječi moje ne, neće uminuti.“ (Mat. 24:32-35)

Nevjernici su se uhvatili ovog odlomka tvrdeći da se on očigledno nije ispunio, i da to stoga dokazuje da je naš Gospodin bio lažni prorok. Oni u potpunosti primjenjuju proročanstvo na nevolje povezane sa padom Izraelskog nacionalnog poretka 70 A.D. i prezirno napominju da je *taj naraštaj* prošao kao i mnogo drugih bez da su vidjeli ispunjenje „svega toga.“ Naš je odgovor na to, naravno, da proročanstvo našeg Gospodina nije shvaćeno—da je ono samo djelomično ukazivalo na nevolju na Izraelu kojoj je vrhunac bio 70 A.D.

Ali kako bi svladali prigovor, izvjesni Kršćanski pisci su bili vođeni do toga da tvrde kako riječi „ovaj naraštaj“ uistinu znače, *ova rasa*, Židovi, neće proći sve dok se sva ta predviđanja ne ostvare.

Međutim mi se iz nekoliko razloga ne slažemo sa tim tumačenjem:

(1) Iako se za riječi „naraštaj“ i „rasa“ može reći da dolaze iz zajedničkog korijena ili početne točke, ipak one nisu iste; i u Biblijskoj su upotrebi dvije riječi posve različite.

---

*Hebreji su podijelili svoju godinu na dva doba, Ljeto i Zimu.

Zapazite da kada je u Novom Zavjetu riječ *naraštaj* korištena u smislu rase ili potomstva, to je uvijek od Grčke riječi *genema* (kao u Mat. 3:7; 12:34; 23:33; Luka 3:7) ili od *genos* (kao u 1. Pet. 2:9). Međutim u tri različita izvještaja o ovom proročanstvu našem se Gospodinu pripisuje korištenje posve drugačije Grčke riječi (*genea*) koja ne znači rasa, nego ima isto značenje kao naša Hrvatska riječ *naraštaj*. Druga korištenja ove Grčke riječi (*genea*) *dokazuju* da nije korištena sa značenjem rase, nego s ukazivanjem na ljude koji su suvremenici. Mi citiramo u dokazu—Mat. 1:17; 11:16; 12:41; 23:36; Luka 11:50,51; 16:8; Djela 13:36; Kol. 1:26; Hebr. 3:10).

(2) Naš Gospodin nije mogao misliti na Židovsku rasu, i bilo bi neispravno koristiti Grčku riječ koja označava *rasu*, zato što Židovska rasa nije bila predmetom raspitivanja apostola niti proročanstva našeg Gospodina u odgovoru. Izrael je jedva spomenut u proročanstvu, i reći, Ova *rasa* neće proći sve dok se sve ne ispuni, ostavilo bi stvar otvorenom za pitanje na koju se rasu mislilo, jer nije bila naznačena nikakva rasa posebno. Prema tome, ako je riječ značila *rasa*, bilo bi ispravno reći da je značila *ljudska rasa* kao što se kaže da je ukazivala na *Židovsku rasu*.

Međutim razumjeti da *genea* ovdje, kao i posvuda drugdje, znači *naraštaj*, i priznajući da su riječi našeg Gospodina bile proročanstvo koje pokriva cijelo Evanđeosko doba, mi nemamo poteškoća u razumijevanju da izjava znači—„Neće proći *ovaj naraštaj* [koji će svjedočiti znakovima koje su apostoli tražili i koje je naš Gospodin upravo bio nabrojao—naime, pomračenje sunca i mjeseca i padanje zvijezda]—dok se sve to ne ispuni.“ Drugim riječima, spomenuti znakovi dogodit će se unutar razdoblja *naraštaja* na kraju doba.

Klijanje drveta smokve mogla je biti uzgredna primjedba, ali mi smo skloni misliti da to nije tako. Zbog posebne okolnosti koja je ispriповijedana o tome kako je naš Gospodin prokleo drvo smokve koje nije donijelo plod, i koje je odmah usahnulo (Mat. 21:19,20) skloni smo vjerovati da se u ovom proročanstvu lako može razumjeti da drvo smokve označava Židovsku naciju. Ako je tako, bilo je to izvanredno ispunjeno; jer ne samo da se tisuće Izraelaca vraćaju u Palestinu, nego je Sionistički pokret, kao što svi znaju, sada poprimio tolike razmjere tako da se opravdava Kongrese na kojima se iz godine u godinu sastaju predstavnici iz svih dijelova svijeta, da stave u praktičan oblik prijedlog za reorganizaciju Židovske države u Palestini. Ti će pupoljci napredovati, ali neće donijeti savršeni plod prije Listopada 1914—potpunog kraja „vremena Pogana.“

Može se računati da je „naraštaj“ jednak stoljeću (praktički sadašnji limit) ili stotinu i dvadeset godina, Mojsijev životni vijek i Biblijski limit. (1. Moj. 6:3) Računajući stotinu godina od 1780, datuma prvog znaka, limit bi dosegao do 1880; i, po našem razumijevanju, sve i jedna prorečena stvar počela se ispunjavati tog datuma; „žetva“ ili vrijeme sakupljanja počinje u Listopadu 1874; organiziranje Kraljevstva od strane našeg Gospodina i njegovo preuzimanje njegove velike moći kao Kralja u Travnju 1878, i vrijeme nevolje ili „dan gnjeva“ koji je počeo u Listopadu 1874, i prestati će oko 1915, i klijanje drveta smokve. Oni koji biraju mogu bez proturječnosti reći da se stoljeće ili naraštaj može jednako ispravno računati od posljednjeg znaka, padanja zvijezda, kao od prvog, pomrčine sunca i mjeseca: i stoljeće koje bi počelo 1833 i dalje bi bilo daleko od isteka. Mnogi koji su svjedočili padanju zvijezda

žive. Oni koji hode s nama u svjetlu sadašnje istine ne očekuju da *do u* stvari koje su već ovdje, nego očekuju vrhunac stvari koje su u tijeku. Ili, s obzirom da je Gospodar rekao, „kada vidite *sve* to,“ i budući da se „znak Sina čovječjeg na nebu,“ i klijanje smokve, i sakupljanje „izabranih“ računa među te stvari, ne bi bilo nedosljedno računati naraštaj od 1878 do 1914—36 i ½ godina—što je *prosjeck* ljudskog života danas.

„A o onom danu i času nitko ne zna, pa ni anđeli nebeski, ni Sin, nego samo Otac.“ (Mat. 24:36, *Sinajski MS*. Usporedi Marka 13:32,33) „Pazite, bdijte i molite: jer ne znate kada je vrijeme.“

Čini se da za mnoge ove riječi podrazumijevaju mnogo više od rečenoga: oni gledaju na njih kao na ključ koji zatvara i čini beskorisnim sva Biblijska proročanstva—kao da je naš Gospodin rekao, „Nitko *nikada* neće znati,“ dok je on samo rekao, „Nitko [*sada*] ne zna,“ ukazujući samo na osobe koje su ga čule—kojima točna vremena i razdoblja nisu trebala biti otkrivena u to vrijeme. Tko može sumnjati da „anđeli nebeski“ i „Sin“ *sada znaju*, u potpunosti i jasno, stvari koje su se odigrale gotovo do ispunjenja? I ako te riječi nisu *sada* skrivene da ih se zna izjavom tog retka, onda niti *sada* Božji sveci nisu spriječeni ili ograničeni s tim retkom da traže razumijevanje sve istine „unaprijed zapisane nama za pouku.“ Zaista, zbog toga što u velikoj mjeri nije bila Očeva volja da njegov narod *tada*, niti sve do vremena kada su „pečati“ bili razlomljeni* treba znati datum, da je naš Gospodin opisao tijekom događaja, i zajamčio im da budu li bdjeli i molili se i tako ostali vjernima, oni, u određeno vrijeme, neće biti ostavljeni u tami, nego da će vidjeti i znati.

*Svez. 2, Pogl. 2 i 3.

Bog je kroz svog Proroka Danijela, istaknuo da će u ovo vrijeme „mudri razumjeti“ viziju i proročanstvo, i samo da „nitko od zlih neće razumjeti.“ (Dan. 12:9,10) Apostol Pavao tome dodaje svoje svjedočanstvo, „ali vi braćo, niste u tami da bi vas taj dan zatekao kao lopov,“ iako će tako doći na svijet. „Stoga budni budite [da u *odre eno vrijeme* MOŽETE ZNATI] i u svako doba molite da uzmognete umaći svemu tomu što se ima zbiti i stati pred Sina Čovječjega.“

Kao u Danima Noinim „Nisu bili Svjesni Ni ega“

„Kao u dane Noine, tako će biti i Dolazak [Grčki *parousia*, prisutnost] Sina Čovječjega. Kao što su u dane one—prije potopa—jeli i pili, ženili se i udavali do dana kad Noa uđe u korablju i ništa nisu ni slutili dok ne dođe potop i sve odnije—*tako e biti i Dolazak Sina ovje jega*.“ (Mat. 24:37-39)

Mnogi koji pretpostavljaju, bez ikakvog autoriteta u Gospodarevim riječima, da je sličnost koja je ovdje bila istaknuta bila *zlo a* Noinih dana i ona u vremenu Kristove prisutnosti previđaju stvarnu poantu ove usporedbe. Međutim premda bi takvo uspoređivanje moglo biti opravdano i ispravno, činjenica ostaje da takvo uspoređivanje nije bilo učinjeno, nego izbjegnuto. Uspoređuje se *sli nost neznanja*. Jedino su Noa i njegova obitelj *znali*, ljudi NISU ZNALI, nego su nastavili kao i obično—ženiti se, saditi, graditi, jesti i piti. Slično tome, *tijekom vremena Kristove prisutnosti* na kraju ovog doba, i dok će veliko vrijeme nevolje predstojati, jedini koji će biti svjesni njegove *prisutnosti* ili imati jasno shvaćanje onoga što dolazi, ili zašto, ili ishod, biti će Gospodinov narod. Drugi neće „*biti svjesni ni ega*.“

U Luki (17:26-29) naučavana je ista lekcija; i Lotovi i Noini bližnji pokazani su da su bili u *neznanju* o njihovim

predstojećim nevoljama *u danima* Noinim, i *u danima* Lotovim, kao što će ljudi ovdje i sada biti u neznanju o dolazećoj nevolji *u danima Sina ovje jega*—nakon što je došao i prisutan je. Mi vidimo kako se to jasno ispunjava oko nas danas. Svijet je ustrašen i zbunjen; ali nije svjestan *prisutnosti* Sina čovječjega, i „žetve“ koja je sada u tijeku. Premda oni mogu otprilike pretpostaviti da dolazi nevolja, oni ne mogu nagađati o blagoslovima koji su s one strane.

„Tako će isto biti u dan kad se Sin Čovječji [koji je već *prisutan*] objavi [pokaže—najprije svojim budnim „djevicama,“ kasnije u nevolji svim ljudima]. "U onaj dan tko bude na krovu, a stvari mu u kući, neka ne siđe da ih uzme. I tko bude u polju, neka se ne okreće natrag. Sjetite se žene Lotove! Tko god bude nastojao život svoj sačuvati [kompromitiranjem savjesti i ostajući u Babilonu], izgubit će ga; a tko ga izgubi [žrtvuje interese sadašnjeg života], živa će ga sačuvati“—vječno. (Luka 17:30-33)

Tako Lukino Evanđelje primjenjuje te riječi (koje smo gore već razmotrili) na kraj Evanđeoskog doba—dan kad se Sin Čovječji objavi.“

„*Sjetite se Lotove žene*“ je istaknuto upozorenje našeg Gospodina. Kako bi laka bila prikladnost ovog naloga, kad bi bila primijenjena na one koji su pobjegli iz Judeje 70 A. D.; ali koliko je veoma snažna kao upozorenje Božjem narodu sada, na kraju Evanđeoskog doba. Kada naučimo da je Babilon osuđen na propast, i čujemo Gospodinovu poruku, „Izidite iz nje, narode moj, da vas ne zadese zla njezina te ne budete suzajedničari grijeha njezinih,“ to je uistinu poput glasa glasnika koji su požurivali Lota i njegovu obitelj da idu iz Sodome, govoreći, „Bježi da život spasiš! Ne obaziri se niti se igdje u ravnici zaustavljaš! Bježi u brdo da ne budeš zatrt!“ (1. Moj. 19:17)

Ilustracija je osnažena kada imamo na umu da je Tzv. Kršćanstvo „veliki grad [Babilon] koji se duhovno naziva Sodoma.“ (Otkr. 11:8)

Lotova žena, „se je okrenula“ nakon što je počela bježati prema uputama; žudeći za stvarima iza sebe: i tako je sada s nekima koji sada bježe iz Babilona u goru (Kraljevstvo) Gospodinovu; oni su više u suglasju sa stvarima koje su iza njih nego s onima ispred. Samo će oni koji misle na ono što je gore, a ne na ovo dolje istrčati trku do kraja. Ustrajnost svetih proizlazi iz potpunog posvećenja srca; svi drugi neće uspjeti tako trčati da osvoje veliku nagradu.

Jedan Uzet Drugi Ostavljen

„Kažem vam, one će noći biti dvojica u jednoj postelji: jedan će se uzeti, drugi ostaviti.“ (Luka 17:34—izostavljeno u Mateju.)

Gospodin nas, kroz Proroka, obavještava da premda se približava Milenijsko jutro, noć također dolazi. (Iza. 21:12) Biti će to noć nevolje u prednjem dijelu koje će sveci biti sakupljeni iz Babilona. U skladu sa načinom na koji Izaija koristi tu riječ (Iza. 28:20), „postelja,“ ovdje može biti protumačena da simbolizira ljudska kreda koja su dovoljno duga za „bebe“ u Kristu, ali prekratka za zrelog „čovjeka“ da se ispruži u njima. To je istina za različita ali veoma drugačija „ljudska učenja,“ koja su zamijenila učenja Božje Riječi čija dužina i širina nadilazi ljudsku spoznaju. Na primjer, doktrina o Izboru, koju naučavaju naši prijatelji Kalvinisti je sasvim udobna „postelja“ za počivanje mnogima koji su samo „bebe“ u Kristu, čija osjetila nikada nisu bila dovoljno uvježbana; ali kako se u svjetlu današnjeg znanja bebe bude i rastu u milosti i spoznaji, oni će svi sigurno utvrditi da su stare postelje ili kreda prekratka za udobnost; i kako se svi pokušavaju umotati u Božja obećanja sužena pogrešnom

teologijom, oni se ne mogu zadovoljavajuće pokriti; uvlače se sumnje koje ga ježe tako da više nije siguran da su on ili njegovi prijatelji od „izabranih“; i naskoro takvi razvijeni Kršćani nalaze olakšanje da izađu iz takve neprilike; i takvima Bog općenito šalje svjetlo sadašnje istine da ih vodi u „širi prostor“ istinskog počinka opskrbljenog sa obilnim pokrivalima za sve koji teže upoznati i vršiti Očevu volju. Drugi, međutim, velika većina, ostaje posve zadovoljnima i udobno im je u njihovim različitim malim krevetcima, zato što su „bebe“ a ne „ljudi“ u Kršćanskoj spoznaji i iskustvu. „Jedan će se uzeti, a drugi ostaviti.“

„Dvojica će tada biti u polju: jedan će se uzeti, drugi ostaviti.“
(Mat. 24:40)

„Polje je svijet,“ objasnio je naš Gospodin; i u ovom predavanju to predstavlja stanje izvan nominalne „kuće“—izvan Babilona. Tako smo poučeni da neće biti sakupljeni svi „koji se isključuju,“ nego da će „dragulji“ biti traženi gdje god mogli biti—„Gospodin poznaje one koji su njegovi,“ i u ovom sakupljanju u žetvi on uređuje svoje dragulje—sakupljanjem svojih „izabranih,“ da budu sunasljednici u njegovom Kraljevstvu.

„Dvije će mljeti u mlinu: jedna će se uzeti, druga ostaviti.“
(Mat. 24:41; Luka 17:35)

Mlin je mjesto gdje je pripremana hrana: svećenici i teološke škole vrše mljevenje duhovne hrane za „Babilon,“ i to ispada vrlo lošim mljevenim žitom—ne „čist sistem za pribavljanje hrane.“ Sve je veće žaljenje da hrana s kojom su opskrbljeni je uglavnom ljuska i pljeva, koja neće podržati duhovni život i snagu; i svaki je mlinar dužan pripremati ono što mu je dano od njegove denominacije, i on ne može zadržati svoj položaj a istovremeno davati „hranu u pravo vrijeme,“ „čist sistem za pribavljanje hrane,“ ukućanima vjere. Stoga „sadašnja istina“ sakuplja neke od mlinara i ostavlja druge—jedan je uzet a drugi

ostavljen. Oni koji su lojalni Bogu i njegovom stadu biti će uzeti; svi će drugi biti ostavljeni. Dok svijet i nominalna crkva objavljuju da je ovo vrijeme unije i „saveza,“ Bog objavljuje da je to vrijeme odvajanja. (Iza. 8:12)

Gdje su Sakupljeni—Privu eni

„Upitaše ga [učenici] na to: "Gdje to [Gdje će oni biti UZETI?], Gospodine?" A on im reče: "Gdje bude trupla [lešine, hrane], ondje će se okupljati i orlovi.“ (Mat. 24:28; Luka 17:37)

Pouka je da će *u to vrijeme*, kada Gospodin sakuplja svoje „izabrane“ sa četiri kraja nebesa—sa svakog kuta Crkve—on njih privući kao što su orlovi privučeni, hranom, za koju oni imaju oštar vid i apetit; da će Gospodin u pravo vrijeme dati ispravnu hranu, i njegov će ju pravi narod prepoznati i biti sakupljen k njoj—spremni i dostojni su uzeti a drugi ostavljeni.

Hrana „sadašnje istine“ koju je naš Gospodin sada pružio, i sakupljanje svetih s njom i k njoj, točno odgovara opisu ovog proročanstva. Sadašnji poziv nije iz jednog „mlina“ u drugi „mlin“; niti iz jedne „postelje“ u drugu gotovo iste veličine. To nije sakupljanje kroz jednog čovjeka ili mnogo ljudi, k njemu ili k njima, u novu denominaciju; nego zajedničko sakupljanje ka Kristu, pravom i jedinom Gospodaru i Učitelju. Dali je i kada bilo prije ikada takvo javno priznanje svih koji vjeruju u dragocjenu krv Kristovu i koji su se posvetili njemu, kao jedno kućanstvo vjere—svi braća—i jednom i jedinom Zakonodavcu Kristu, bez obzira na ljudska kreda i dogme o drugim temama? Koliko mi možemo prosuditi, nikada i nigdje još od dana apostola.

Štoviše, vrijedno je zapaziti da je s drugim pokretima bila značajno povezana velika ljudska sposobnost govorničtva itd., ali ne i sa sadašnjim sakupljanjem k Gospodinu. Ovdje je *istina*, duhovna hrana koju Gospodin pruža, cijela atrakcija: ljudska

fanfara i govorništvo ovdje imaju malo mjesta za pokazivanje; toga ovdje nema ali uopće ne nedostaje. Sakupljeni i oni koji sakupljaju sastaju se zajedno zato što „žedaju i gladuju za pravednošću:“ i oni nalaze zadovoljavajuću porciju za koju se je sam Gospodin pobrinuo; i svaki jede sam za sebe.

Bdijte, Da bi ste Znali

"Bdijte dakle jer ne znate u koji dan Gospodin vaš dolazi. A ovo znajte [razlog zašto je vrijeme toliko zatajeno pod simbolima i usporedbama]: kad bi domaćin znao o kojoj straži kradljivac dolazi, bdio bi i ne bi dopustio potkopati kuće.“ (Mat. 24:42,43)

„Domaćin“ sadašnje epohe nije *naš* Gospodin, nego *naš* Protivnik, đavo—„bog ovog svijeta,“ „knez vlasti zraka,“ „knez ovoga svijeta,“ koji sada vlada u djeci neposlušnosti, zasljepljujući umove svih koji ne vjeruju—čije oči razumijevanja nisu bile pomazane sa očnom pomašću našeg Gospodina. (2. Kor. 4:4; Efež. 2:2; Otkr. 3:18) Taj protivnik je lukav, i veoma prepreden; i koliko god spoznaje on ima o božanskim vremenima i razdobljima i pripremama on je spreman koristiti u suprotstavljanju božanskom planu, kao što naš Gospodin objavljuje u gore navedenoj izjavi.

Način postupanja Nebeskog Oca prema Sotoni bio je takav da mu je on dopustio da ide svojim putem, izuzev kada bi ovaj dolazio u sukob s božanskim planom, onda bi intervenirao i iskoristio njegove zle spletke za unapređenje božanskog plana. Stoga je Sotona, premda mu je Biblija odavna poznata, jako malo razumio od njenog sadržaja, isto kao i ostali ljudi; zato što je bila napisana u usporedbama, simbolima i alegorijama. I sada kad *je došlo* vrijeme da ih se razumije, njihovo je razumijevanje ograničeno na takve koji imaju vodstvo Svetog Duha, koji će vas, kao što je Gospodin obećao, „uvesti u svu istinu,“ ali kojeg svijet ne može primiti. Sotona ne posjeduje Sveti Duh i nije vođen

njime, i shodno tome njemu je veliki dio božanske Riječi ludost. Međutim on je nesumnjivo do jedne određene mjere razumio kao i svijet, da—„Prisan je Jahve s onima koji ga se boje i Savez svoj objavljuje njima.“ (Ps. 25:14) Mi možemo pretpostaviti da su njegovi predstavnici, pali anđeli, učestalo prisutni na malim Biblijskim konferencijama i studijima, itd., Božjeg uistinu posvećenog naroda, da nauče nešto o božanskom planu.

Mi možemo samo pretpostavljati kako bi Sotona drugačije upravljao svojim poslovima da je prije saznao više o božanskom planu; ali mi imamo jasno svjedočanstvo našeg Gospodina da bi takva spoznaja od strane Sotone zahtijevala drugačije okončanje Evandeoskog doba, i drugačiji početak Milenijskog doba, od onoga što je Bog namjeravao i objavio. Međutim budući da nije znao i organizirao se za to, on je bio zatečen sa Gospodinovom *parousiom* 1874, i djelo „žetve“ tada je započelo: tako da će sve njegove smicalice i prijevare, sve njegove simulacije pravog svjetla, itd., njegove „kuće“, sadašnjih institucija, doživjeti potpuni kolaps. Kako on to shvaća on ulaže najveće napore da zavede—čak pribjegavajući kroz svoje obmanute sluge čudesima fizičkog iscjeljenja, iako je on knez pošasti, bolesti i smrti. (Hebr. 2:14) Ali kuća koja je tako razdijeljena u sebi sigurno će propasti: i veliki će biti pad Babilona: pasti će kao veliki mlinski kamen bačen u more. (Otkr. 18:21)

„Zato i vi budite pripravní jer u čas kad i ne mislite Sin Čovječji dolazi.“ (Mat. 24:44)

Ovdje „i vi,“ su vjernici, Gospodinovi vjerni, spomenuti u suprotnosti sa Sotonom i njegovim kućanstvom. Čak niti sveci neće unaprijed znati vrijeme Gospodinove prisutnosti. Niti je činjenica Gospodinove prisutnosti bila prepoznata sve do godinu dana nakon Listopada 1874, kada je bilo prepoznato njegovo kucanje, kroz riječ proroka i apostola. Od toga vremena postoji obilje izvanjskih znakova, dokaza, prisutnosti Sina Čovječjega; i kako su njegovi predani sakupljani sa četiri vjetrova zemaljska, uzeti su u njegovu kuću na domjenak i on ih je posjeo da jedu ono što svijet ne može znati, i posluženi su, prije svega od samog Gospodara, a uzgredno i jedni od drugih. (Vidi Luka 12:37)

Dijeljenje Hrane Kućanstvu
—Mat. 24:45-51; Luka 12:42-46—

"Tko li je onaj vjerni i razumni sluga što ga gospodar postavi nad svojim ukućanima da im izda hranu u pravo vrijeme? Blago onome sluzi kojega gospodar kada dođe nađe da tako radi! Zaista, kažem vam, postaviti će ga nad svim imanjem svojim." (Mat. 24:45-51; Luka 12:42-46)

Ovdje se izgleda nagovještava, da će u određeno vrijeme naznačeno u proročanstvu—naime, tijekom Gospodinove *prisutnosti*, u vrijeme sakupljanja izabranih—naš Gospodin, veliki Sluga svog naroda, izabrati *jedan kanal* za dijeljenje hrane u pravo vrijeme, iako će biti korišteni i drugi kanali ili „su sluge“ u davanju hrane „kućanstvu.“ Međutim sluga je samo upravitelj, i može ga se ukloniti u bilo kojem trenutku, ako bi propustio potpuno i pravilno priznati u svakoj pojedinosti, Gospodara—velikog Slugu Božjeg i njegovog naroda—„Glasnika Saveza“—Krista.

Vjernost od strane tog upravitelja (i „Gospodaru“ i „njegovim su slugama“ i „kućanstvu“) biti će nagrađena tako što će on nastaviti biti upraviteljem; toliko dugo dok on služi vjerno, on može nastaviti, i moći služiti kućanstvu vjere sa stvarima novim i starim—hranom u pravo vrijeme—do kraja; iznoseći sve dragocjene stvari božanske pripreme. Međutim ukoliko bi bio nevjeran bio bi u potpunosti razriješen i stavljen u vanjsku tamu, dok bi vjerojatno drugi zauzeo njegovo mjesto, podložan istim uvjetima.

Prema našem razumijevanju to ne bi značilo da bi „taj sluga“ ili upravitelj, korišten kao kanal za opticaj „hrane u pravo vrijeme,“ bio *tvorac* te hrane, niti *nadahnut*, niti *nepogrešiv*. Baš naprotiv, mi možemo biti sigurni da koga će god Gospodin tako koristiti, kao zastupnika za distribuiranje istine, da će taj biti veoma ponizan i skroman, isto tako kao i revan za Gospodarevu slavu; tako da on neće polagati pravo na autorstvo ili vlasništvo istine, nego će ju samo revno dijeliti, kao dar njegovog Gospodara, „slugama“ svog „Gospodara“ i „kućanstvu.“

Bilo koji drugi duh i pravac postupanja sigurno bi prouzročio promjenu upravitelja. To je naš Gospodin detaljno opisao kako slijedi:

„No rekne li taj zli [ako postane takav] sluga u [i izgubivši vjeru] srcu: `Okasnit će gospodar moj` pa stane tući sudrugove, jesti i piti s pijanicama [njihova lažna učenja], doći će gospodar toga sluge u dan u koji mu se ne nada i u čas u koji i ne sluti; rasjeći će ga [više neće biti njegov sluga] i dodijeliti mu udes među licemjerima. Ondje će biti plač i škrgut zubi.“ (Mat. 24:48-51)

* * *

Naš je Gospodin bio najveći od svih Proroka, i njegovo proročanstvo slično tome najupečatljivije. Mojsijeva i Jeremijina i proročanstva drugih proroka velikim se dijelom bave sa odbacivanjem i ponovnim okupljanjem tjelesnog Izraela. Izaijina proročanstva osim što se bave sa tjelesnim Izraelom prikazuju Isusa Krista kao patnika za naše grijeha i kao svjetlo Poganima također, i u konačnici otvaranje svih slijepih očiju ljudskog roda za to „pravo svjetlo.“ Danijel proriče dolazak i pogubljenje Mesije, Pentekostalno pomazanje najsvetijih, povijest Poganskih svjetskih sila do njihovog kraja, i uspostavu Mesijanskog Kraljevstva pod svim nebesima. On također govori o progonilačkoj moći Papinskog malog roga, njegovog zatiranja svetih tijekom vjekova, i o danima čekanja na Kraljevstvo itd. Međutim nijedan drugi prorok osim našeg Gospodina nije nam dao potrebne detalje o ovom vremenu „žetve,“ povezujući ih sa istaknutim događajima koje su zapazili drugi proroci.

Proročanstvo našeg Gospodina, poput onih drugih, obavijeno je sa simboličnim i jezikom usporedbi, i iz istog razloga; da „nitko od zlih neće razumjeti,“ nego samo krotki, iskreni i vjerni od Božjeg naroda—u Božje određeno vrijeme i način.

"*Vama* je dano znati otajstva kraljevstva Božjega, a ostalima u prisposobama [„alegorijama“]—da gledajući ne vide i slušajući ne razumiju.“ (Luka 8:10)